Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 13 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Goeleta fatală

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

„COHORTA DE CERCETAȘI FLOREȘTI-ILFOV scoate „revista „CERCETAȘUL SATELOR" - buletin șapirografiat. „Material bogat și variat. Abonamentul pe an pentru „unități rurale 75 lei, urbane 100, cercetași și școlari „60 lei. — Abonați-vă la CERCETAȘUL SATELOR, con- „tribuind astfel la propagarea cercetășiei și la încura- „jarea muncii COHORTEI FLOREȘTI"

Din „CEI TREI CERCETAȘI" au apărut până acum:

No. 1 La voia întâmplării
„ 2 Braț de sânge
„ 3 Țara groazei
„ 4 Boturile roșii
„ 5 Lupta dela Kasba
„ 6 Cecul de 5 Milioane
„ 7 Rebelii din țara Apașilor
„ 8 Misterul Lacului Sacru
„ 9 Cercul de Foc
„ 10 Vâltorile Cataractei
„ 11 Lupta Navală
„ 12 Dervișii asasini

La „CEI TREI CERCETAȘI" se pot face și abonamente în felul următor:

Pentru	10	numere	45 lei
„	20	„	80 „
„	30	„	120 „

Costul abonamentelor se trimite sau prin mandat poștal, sau se achită la ghișeele ziarului Universul.

GOELETA FATALĂ

CAPITOLUL I

La Gibuti

Colonia, care poartă numele de Coasta franceză a Somaliei, se găsește la estul Africei, la eșirea din Marea Roșie, în golful Aden.

Dintre toate coloniile franceze e poate cea mai puțin exploatată deși e străbătută de la nord-est la sud-vest de o linie ferată, care leagă golful Aden cu capitala Abisiniei.

Punctul de plecare al acelei linii e la Gibuti, oraș principal și port foarte frecuentat de pe coasta franceză a Somaliei. Gibuti e de fapt un port de escală, unde se opresc de obicei toate marile transatlantice, care merg din Mediterana în Oceanul Pacific sau numai în Oceanul Indian; deasemenea toate vapoarele care merg în sud-estul Africei se opresc la Gibuti.

Nu trebue să ne închipuim totuși că acest oraș ar avea aspectul unei capitale; un dig, cheiuri de ancorare, foarte puține case de piatră; barăci de lemn și colibe de pământ, înconjurate, de o parte, de mare, de alta, de imense câmpii deșarte sau necultivate: acesta e Gibuti.

Arborii sunt foarte rari și înainte ca guvernul să fi instalat în împrejurimi o grădină botanică primitivă, nu se vedeau alți arbori afară de palmierii din jurul palatului guvernatorului.

E o localitate în continuu arsă de soare, bătută de vânturile deșertului și unde viața se concentrează toată în activitatea comercială, care constă, pe deoparte, din escalele vapoarelor, și pe de altă parte din transportul pe calea ferată al fierului, al sulfului, al sărei și al produselor agricole

Numeroasele cafenele din jurul portului sunt ținute, în general, de europeni și chinezi.

Gibuti e foarte animat; aceasta din pricină că în bazinul, care ocupă cea mai mare parte a orașului, cumpărarea și vânzarea de mărfuri nu încetează niciodată.

Femeile somale forfotesc toată ziua; adeseori europeni și europence, în timpul orelor de escală ale vreunui transatlantic se amestecă prin mulțimea împestrițată a indigenilor.

In nici un alt loc nu e atâta animație ca în fața unei cafenele situată în mijlocul străzii, care unește bazarul cu portul.

Intr'o zi, pe la zece de dimineață, vreo treizeci de copii pe jumătate goi, și câteva frumoase somale, îmbrăcate în pitorescul lor costum compus dintr'o draperie în loc de fustă având pe deasupra o lungă tunică cu mâneci scurte, — stăteau în semicerc în fața cafenelei și priveau, cu o curiozitate gălăgioasă pe trei tineri și un negru colosal, cari ședeau pe terasă, în jurul unei mese.

Ce e drept, îmbrăcămintea celor trei tineri era neobișnuită la Gibuti.

Cei trei străini, cari provocau uimirea indigenilor purtau pitorescul costum al cercetașilor italieni, în afară de asta, erau înarmați ca exploratorii în țările sălbatice.

Carabina în bandulieră, revolverul la brâu; pumnalul și securea atârnate la cingătoare; cartușiera, toate astea le dedeau un caracter războinic, care, de altminteri nu era desmințit de figurile lor.

Expresia era, ce e drept, tinerească, de oarece nici unul nu împlinise încă șaptesprezece ani. Dar tenul bronzat, trăsăturile marcate, ochii strălucitori și privirea hotărîtă, vădeau o bravură bărbătească pe care aventurile o oțeliseră.

Negrul care-i însoțea purta o bluză și pantaloni scurți din pânză albastră, o cască colonială și ghete cu moletiere. El era deasemenea bine înarmat.

In jurul lor erau îngrămădite mai multe baloturi de pânză cenușie, ești de ploale și de soare, în care aveau de sigur rufărie, provizii și muniții.

Și bând un fel de apă gazoasă, de proveniență europeană, în care storceau zeamă de portocale, discutau fără să dea cea mai mică atenție cercului de curioși, care se făcea din ce în ce mai mare.

— Părerea mea, spunea unul din cercetași, cu un plăcut accent roman, e să ne ducem la guvernator. De oarece nu vrem să ne îmbarcăm pe unul din transatlanticele, care se opresc de obicei aci, fiindcă

Indian, guvernatorul ar putea să ne dea informaţii folositoare.

— Fără îndoială! strigă alt cercetaş cu accentul milanez, şi eu sunt de aceeaşi părere, Raimond; dar guvernatorul o să ne ţie desigur un interminabil discurs ca să ne convingă să ne îmbarcăm pe un transatlantic, unde vom găsi siguranţă, confort, rapiditate, etc., etc.

— Marius are dreptate, confirmă al treilea cercetaş cu glas dulce şi liniştit, guvernatorul trebue să cunoască din ziare o parte din povestea noastră, de oarece toată presa a vorbit de noi cu prilejul trecerii Atlanticului. Şi afară numai, dacă n'o fi un tânăr, iubitor de aventuri, care să înţeleagă că vrem să ne ducem în India cu mijloace de locomoţiune ce nu se mai întrebuinţează azi, ne va copleşi sub o avalanşă de sfaturi. Şi cum, de pe acum suntem ferm decişi să nu le urmăm, n'ar fi o convorbire tocmai plăcută.

— Da, da, recunosc, răspunse Raimond. Dar, în definitiv, n'ar fi ciudat ca nişte italieni, cum suntem noi, să sosim la Gibuti, după ce am fost la Brazzaville, unde ni s'a făcut o primire atât de frumoasă în colonia franceză şi să nu mergem să salutăm pe guvernator, când ne găsim într'altă colonie a unei ţări aliate? Vom asculta discursurile cu respectul datorat unui înalt funcţionar colonial şi dacă sfaturile sale nu vor corespunde cu planurile şi ideile noastre, vom fi liberi să nu le urmăm şi atâta tot. Urmă o clipă de tăcere. Şi Marius fu primul care zise :

— Ei, mii de pipe! Raimond are dreptate. Haidem la guvernator.

— Haidem! aprobă Jan Bart.

Raimond se întoarse atunci spre negrul care rămăsese impasibil în tot timpul acelei discuţii amicale şi îi spuse, zâmbind :

— Zomba, rămâi şi păzeşte bagajele; vom veni să te luăm.

Negrul răspunse cu un surâs, care îi descoperi două şiruri de dinţi albi; iar cei trei cercetaşi se ridicară în acelaş timp. Ei ştiau că guvernatorul Coastei franceze a Somaliei era în momentul acela d. Bonhoure.

Se duseră deci la palatul guvernatorului, marea clădire care domină întregul oraş şi cerură plantonului de gardă să fie primiţi. Vorbi Raimond într'o franceză corectă, limbă pe care o cunoştea foarte bine, deoarece mama sa era franceză.

Soldatul chemă pe un servitor negru, care introduse imediat pe cei trei vizitatori într'un salon mobilat în stil oriental.

Lumea întreagă cunoştea pe cei trei cercetaşi italieni;

Raimond Balsan, Marius Colombo și Jan-Maria Callega, zis Jan Bart.

Acești eroi, cu aventurile lor, nu provocau numai admirația, dar și o vie curiozitate. Nu trecură de cât câteva clipe și văzură intrând în sala de așteptare un bărbat matur, îmbrăcat în alb, cu capul gol, care înaintă spre dânșii cu mâinile întinse.

— Dv. cercetașii italieni! Ah, ce surpriză, cine mi-ar fi spus că o să vă văd la Gibuti? Vă credeam încă la Brazzaville, după cum anunțau ziarele.

Și îi privi câteva secunde, fără a-și ascunde surprinderea plină de admirație.

După câteva fraze banale deoparte și de alta, guvernatorul reluă:

— Dar e aproape ora douăsprezece, faceți-mi plăcerea și dejunați cu mine; îmi veți povesti din aventurile dv. pe cari nu le cunosc încă, adică traversarea Africei de vreme ce spuneți că ați urcat cursul Congului și că veniți din Abisinia.

— Cu plăcere, d-le guvernator, răspunse Raimond, cu amabilitate. Dar am lăsat pe tovarășul nostru negru la cafenea, unde ne-am oprit, venind dela gară.

— N'aveți nici o grijă. Voi trimite să-l cheme, ca să dejuneze cu noi.

Dejunul fu plăcut și copios, lucru care nu se întâmplase de multă vreme celor trei cercetași și, când guvernatorul își aprinse țigara, Zomba pipa și ei înșiși câte o țigară subțire, — unica pe care și-o permiteau din când în când, — Raimond, Jan Bart și Marius povestiră guvernatorului tragicele lor aventuri petrecute în Africa. Convorbirea urmă în franțuzește, Raimon și Jan Bart cunoscând perfect această limbă, de oarece mamele lor erau de origină franceză, iar Marius fiind în stare să se exprime destul de inteligibil. După ce terminară, guvernatorul, vădit impresionat, îi privi lung și îi întrebă:

— Și acum, ce planuri aveți?

— Să continuăm înconjurul lumii, — zise Marius.

— Bine. Dar încotro vreți să porniți, plecând de-aci?

— Intenția noastră, zise Raimond, e să mergem la Ceylon.

— Foarte ușor. Poimâine un vapor al Companiei „Messageries Maritimes" se va opri la Gibuti, plecând după câteva ore spre Colombo din Ceylon, n'aveți de cât să vă îmbarcați.

Tinerii se priviră și începură să râdă.

— Ce spuneam eu, exclamă fără voe, Marius.

Surprins, guvernatorul îi privi lung; și voia tocmai să-i

întrebe, care era motivul acelei subite veselii, când Jan Bart, cu obișnuita lui francheță, zise:

— Nu zău, d-le guvernator. Vă închipuiți că noi, care am trecut Atlanticul cu aeroplanul și Africa cu piciorul ne-am putea îmbarca întocmai ca oricare turist englez sau francez pe un vapor de lux al Mesageriilor Maritime? Dar, după douăzeci și patru de ore am fi morți de plictiseală în casa aceea plutitoare!

— Chiar așa, mii de pipe, zise Marius.

— Tocmai, d-le guvernator. Noi avem intenția să cumpărăm sau să închiriem un brick sau o goeletă al cărei echipaj să fie la ordinele noastre și care să meargă cum vrem noi.

— Un vas cu pânze! exclamă guvernatorul înmărmurit, dar e un mijloc de navigație absolut neuzitat azi în afară de comerțul cu unele mărfuri și anumite produse. Exceptând câteva regiuni, din ce în ce mai rare, nimeni nu mai ia azi o barcă cu pânze spre a voiaja.

— Dar tocmai aceasta ne-ar face să regretăm că suntem pe un transatlantic, zise Raimond, lipsa emoțiunilor navigației cu pânze; vânturi contrare, furtuni, viața de bord atât de pitorească și putința de a schimba direcția după plac, de a merge, de pildă, în Australia, dacă deodată în mijlocul drumului ne-ar veni gust să nu ne mai ducem la Ceylon.

A face înconjurul lumii cu mijloacele oferite de civilizație e prea ușor și prea monoton, iată de ce preferăm să ne îmbarcăm pe o navă cu pânze, al cărei căpitan nu va avea altceva de făcut de cât să se supuie.

— Dar vă va costa foarte scump! observă domnul Bonhoure.

— Uitați, d-le guvernator că suntem bogați, deoarece trecând Atlanticul am câștigat premiul Carnegie.

— Trebue să fie vreo bancă engleză la Gibuti, întrebă Jan Bart.

— Desigur că e.

— Ei bine, adăogă Raimond, vom prezenta la bancă scrisoarea de credit pe care o avem la noi și vom lua suma necesară spre a închiria sau a cumpăra chiar, o corabie cu pânze; singurul lucru important e să știm dacă la Gibuti vom găsi una!

Guvernatorul înțelese că n'ar folosi la nimic să încerce să schimbe intențiile celor trei cercetași; fiind și el îndrăsneț din fire, putea înțelege motivele care împingeau pe cei tineri să evite mijloacele de transport prea ușoare, care suprimă aproape orice posibilitate de aventuri. Reflectă un moment, apoi zise:

meşte „Săgeata" şi mi se pare că e comandată de capitanul Garry; vine din Madagascar incărcată cu lemne preţioase pe care trebue să le lase aci într'un depozit, de unde vor fi apoi transportate in Franţa de un vapor comercial. Cred că au şi fost descărcată şi poate că Garry va primi să vă pună la dispoziţie corabia sa... căci după cât imi pare, proprietarul e chiar el...

— Dacă el e proprietarul, atunci e liber să facă ce vrea, zise Marius.

— Bineînţeles, confirmă guvernatorul.

— Atunci, continuă Raimond, cum n'avem ce să facem la Gibuti şi suntem nerăbdători să ne îmbarcăm, cred c'ar fi mai bine să mergem chiar acum să vorbim cu dânsul.

— Vreţi să vă însoţesc? se oferi, amabil, d. Bonhoure.

— Desigur! acceptă Raimond, şi vă mulţumim chiar, căci prezenţa dv. ne va fi de folos la încheerea contractului.

Marius întreba pe Raimond :

Dar, ai intenţia să închei târgul imediat, dacă 'ţi convine corabia?

— Şi in caz când căpitanul consimte ? adaogă Jan Bart.

— Fără îndoială, răspunse Raimond.

— Atunci, trebuie să mergem mai intâi la bancă.

— Asa e.

— Banca nu e deschisă azi, declară guvernatorul.

— Pentru ce ?

— Pentrucă englezii serbează azi aniversarea încoronării actualului lor rege.

— Atunci, nu putem scoate banii până mâine ? întrebă Raimond.

— Ce plicticos! zise Jan Bart.

Ardem de nerăbdare să ne vedem în largul mării. Şi dacă ne înţelegem cu căpitanul şi vântul e bun, am fi putut pleca mâine de dimineaţă la răsăritul soarelui.

— Ceeace înseamnă, zise Raimond, la o oră la care, fără îndoială, că banca engleză nu e încă deschisă.

Guvernatorul zise zâmbind.

— Cred că vă pot fi de folos în această împrejurare. Vom merge la directorul băncii şi, cu toate că birourile sunt închise, va consimţi, cred, dacă-l voi ruga eu, să vă dea suma pe care o doriţi.

Tinerii îi mulţumiră.

Şi merseră la bancă. Directorul îi primi foarte bine şi le dete, in schimbul unei chitanţe, un teanc de bancnote

După câteva minute, tinerii, însoţiţi de amabilul guvernator urmaţi la patru paşi de Zomba, escortat la rândul lui de o ceată de copii, porniră pe dig spre port.

două sute de metri, un grațios brick-goeletă, care, cu pânzele lăsate, se legăna ușor pe valurile ce veneau din largul mării.

De culoare neagră cu o dungă lată roșie dealungul bordajului n'avea de cât două catarge și în total zece vele.

Foarte elegant, părea să fie ușor și rapid.

Jan Bart, care când părăsise Italia era aspirant la școala de marină se pricepea în corăbii și vapoare. El le dete informațiile necesare, și pe când vorbea, i se citea în ochi bucuria la gândul că, probabil, se vor îmbarca pe acea corabie; căci el avea într'adevăr sufletul unui marinar.

— Ei bine! zise Raimond, de vreme ce Jan Bart găsește că e o corabie frumoasă, haidem s'o vedem!

Dealungul cheiului erau o mulțime din acele bărci care, la sosirea unui transatlantic se precipită ca să debarce pe pasageri.

La un gest al domnului Bonhoure douăzeci de barcagii se grăbiră să răspundă.

Marius, mai sprinten, sări într'o barcă, și ceilalți îl urmară: barcagiul apucă lopețile și înpinse barca spre goeleta pe care i-o arătase Marius.

După cinci minute erau pe scara brickului. Un marinar, cu un aer morocănos primi pe vizitatori fără nici o curtoazie, spunându-le cu un glas răgușit și într'o franțuzească al cărei accent nu mai lăsa nici o îndoială asupra originei sale germane:

— Ce voiți?

Domnul Bonhoure răspunse calm:

— Sunt guvernatorul din Gibuti; vreau să vorbesc cu căpitanul Garry; e pe bord?

La titlul de guvernator, germanul schiță un salut și răspunse:

— Căpitanul e aci. Mă duc să-l vestesc.

In fundul corăbiei, într'un unghi, era cabina de pe punte, care comunica printr'o scară cu cabina din interior.

Marinarul se îndreptă într'acolo. Dar, în loc de a se coborî, deschise o ușă și fără a intra, zise doar câteva cuvinte, pe cari vizitatorii nu le auziră și aproape imediat se dete la o parte, lăsând să treacă un om înalt, cu obrazul viu colorat, cu părul cărunt și zburlit, îmbrăcat cu o tunică albastră cu trei galoane și cu nasturi aurii. Acel individ înaintă spre grupul vizitatorilor și salută militărește.

— Domnule guvernator, sunt prea fericit că fac cunoștința dv.; sunt căpitanul Garry; fiți bine venit!

— Ați auzit vorbindu-se de cei trei cercetași italieni? întrebă domnul Bonhoure.

Figura căpitanului se lumină de un surâs jovial și, întorcându-se spre cei trei tineri:

— Mii de vapoare! aceștea sunt faimoșii cercetași?

— Da!

— A! mii de draci! mii de draci! și bătrânul lup de mare era atât de emoționat, încât nu mai știa ce să zică.

Raimond Balsan îi tăiă vorba:

— Căpitane, vrem să vă vorbim într'o chestiune seriosă. Vreți să ne conduceți în cabina dv.?

— Cum nu! cum nu!

Și, după câteva minute ședeau cu toții în jurul unei mese, așezate în mijlocul cabinei căpitanului.

In câteva cuvinte Raimond Balsan îi expuse intenția sa de a închiria, sau de a cumpăra brickul-goaletă spre a naviga în Oceanul Indian și poate chiar în Pacific.

— La naiba! exclamă căpitanul Garry, înțeleg despre ce e vorba, scumpii mei amici. După aventurile în aer și pe uscat vreți să înfruntați pe cele de pe mare.

Aveți foarte multă dreptate că alegeți un vas cu pânze, căci de când cu navigatia cu vapori s'a dus pitorescul și neprevăzutul.

Și totuși și aci e neprevăzutul: te ciocnești de un *iceberg*, sau, în ceață de vreun alt transatlantic; pieri într'un incendiu și mori în mod stupid într'o casă cu șapte etaje.

Pe când cu un vas cu pânze e cu totul altceva!

După acele cuvinte se vedea imediat că bătrânul căpitan făcea parte din școala navigatorilor de cursă lungă pentru cari navigatia cu pânze nu e numai o meserie productivă dar și un gen de viață preferabil oricărui altuia prin emoțiile sale și laturea sa pitorească.

Cei trei tineri erau fericiți că găsiseră un om care-i înțelesese din primul moment. Vasul fiind într'adevăr proprietatea căpitanului, târgul se putea face ușor. Și cum transportul său de lemn prețios era debarcat și pentru un moment n'avea alte angajamente cu armatori sau case de comerț, era liber să accepte propunerea lui Raimond.

— Nu-mi vând „Săgeata", fiindcă, de douăzeci de ani de când navighez cu ea pe toate mările, a devenit ceva, care face parte din mine însumi și o consider ca o ființă vie pentru care am o afecțiune părintească. De cât să mă despart de corabia mea prefer să ard împreună cu dânsa.

Putem însă încăli un contract prin care brickul-goeletă, echipajul și căpitanul său să fie la dispoziția dv. pentru un

— Minunat! zise Raimond, încântat. E tocmai ceeace căutam.

— Nu mai rămâne de cât de fixat prețul, zise Jan Bart cu glasul lui liniștit.

— Prețul e lucru ușor. N'am de cât să calculez sumele pe care le-am câștigat anul trecut călătorind pentru case comerciale, vom socoti deci în sume lunare reprezentând:

1) O douăsprezecime din beneficiile anuale;
2) Cheltuelile de întreținere și plata echipagiului;
3) Cheltuelile generale de administrare a navei;
4) Onorariul meu.

— Îmi pare just, aprobă d. Bonhoure.

— Și mie, zise Raimond. N'aveți deci, d-le căpitan, de cât să stabiliți prețul și cred că ne vom înțelege ușor.

— Îmi acordați cinci minute? Numai să-mi arunc ochii pe registrele mele și vă dau numai decât răspunsul.

— Cum nu, răspunse Raimond. In timpul acesta noi vom vizita vasul.

— Ne-am înțeles. Vă va însoți ofițerul meu secund, locotenentul Penton.

Se sculă, deschise ușa și strigă:

— Hermann, unde e locotenentul?

Hermann era acel marinar german, care primise pe vizitatori; era în picioare lângă cabină, și cineva, din fire bănuitor, ar fi presupus că ascultase convorbirea.

El răspunse:

— Locotenentul Will Penton trebue să fie în cabina sa.

— Du-te și spune-i că-l chem.

Cei trei cercetași avură abia timpul să facă câțiva pași pe punte și văzură eșind din interiorul goeletei un om, mic de statură, slab, care le făcu imediat o impresie urâtă din pricina ochilor săi verzi cu priviri piezișe, cari n'aveau nimic din franchița ce se citește de obicei în ochii marinarilor.

— Will, zise căpitanul cu ton familiar, acești tineri sunt cei trei cercetași din Italia despre care vorbesc toate ziarele, ți-amintești? Iar domnul e guvernatorul din Gibuti. Du-i să viziteze vasul.

— Am înțeles, d-le căpitan, zise Will Penton cu un accent bizar după care nu se putea distinge dacă era englez, olandez, sau american.

Vizita satisfăcu pe deplin pe cei trei tineri. Vasul era bine ținut, curat, confortabil.

Toată partea de sub punte era ocupată de cabina echipajului cu două zeci de hamacuri atârnate în cârligele lor. La picioarele catargului cel mare se găsea cămara, bucătăria și magazia. In partea dinapoi, sub cabina căpitanului, alte patru cabine, două la bord și două la tribord, prevăzute

cu paturi și dulapuri, ceeace dovedea ca, uneori, în călătoriile sale printre insulele Oceanice, „Săgeata“ transporta și călători.

— Iată ce ne trebue nouă! observă Jan Bart. Vom avea fiecare câte una. Parc'ar fi fost făcute pentru noi.

— Dar dv. unde dormiți locotenente, întrebă guvernatorul.

Cu acelaș ton mohorât pe care-l avusese de la început, acesta răspunse.

— Dorm într'o cabină de lângă sala echipajului, la proră.

— Cum asta? observă guvernatorul. Secundul ocupă de obicei una din cabinele posterioare.

— Eu prefer prora. Și Will Penton nu mai deschise gura.

Guvernatorul nu vorbise de cât din politeță; și tinerii, cari-și făceau planurile de instalație nu auziră scurtul dialog.

Vizita terminându-se, toți se urcară pe puncte, intrând în cabina căpitanului.

Will Penton sta în ușă schimbând priviri furișe cu Hermann.

Dar Garry îl făcu să intre, închizând ușa și îi comunică în câteva cuvinte hotărârea luată de a închiria „Săgeata“, cu echipajul și căpitanul, celor trei cercetași din Italia.

Secundul păru că primește acea comunicare cu indiferență și cum căpitanul părea că-i cere cu privirea o părere, se mulțumi să spue:

— Sunteți stăpân d-le căpitan, de vreme ce brickul vă aparține.

Dar Garry, probabil așteptase alt răspuns.

— Dar, d-ta Will vei consimți să navighezi în aceste noui condițiuni? Și crezi că tot echipajul va consimți? Ar trebui să știu aceasta căci domnii aceștia vor să pornească în larg cât mai curând posibil; dacă vreun marinar vrea să debarce va trebui să caut alții care să-i înlocuiască; adună oamenii pe punte ca să le pot vorbi.

Will ești, iar Garry, închizând ușa zise lui Raimond:

— Uitați-vă pe hârtia asta, d-le Balsan, am calculat prețul. Și îi arătă o foaie de hârtie pusă pe masă.

Raimond o luă și apropiindu-se de Marius și de Jan Bart examinară contul în tăcere, pe când guvernatorul vorbea încet cu căpitanul, recomandându-i pe cei trei cercetași. cetași.

Deodată se auzi, vocea veselă a lui Raimond:

— Ne-am înțeles, căpitane. Prețul ne convine. Cum vreți să fiți plătit ? Lunar, sau anticipat ?

Râzând, cu ochii strălucitori de o bucurie sinceră, căpitanul răspunse:

— Cum vreți, domnule Balsam. Totuși, vă mărturisesc că pentru a face față cheltuielilor și a plăti echipajul mi-ar conveni mai bine plata anticipată.

— Foarte ușor!

Și Raimond scoase din buzunarul dinăuntru al bluzei un portofoliu voluminos. Il deschise, scoase un teanc de bilete de bancă și după ce le numără unul câte unul, le întinse căpitanului.

— Iată primul trimestru. Vă convine așa?

— Dacă'mi convine? Cred și eu. Vă mulțumesc. Nu ne mai rămâne altceva decât să iscălim contractul în triplu exemplar.

— Fiindcă trebue să prevedem totul. Scuzați-mă. Dar s'ar putea să pierim cu toții în fundul Oceanului, fără ca cineva să mai audă de noi; ar trebui atunci ca prin contractul încheiat între noi, toată lumea să poată ști ce-am devenit. Cred necesar ca o a treia copie să rămâie în mâinile guvernatorului, pe când dv. și cu mine vom avea pe celelalte două.

— Foarte just! aprobă d. Bonhoure.

Contractul fu repede redactat de căpitan. El fu citit, aprobat și copiat de Marius și de Jan Bart.

Il semnară toți, chiar și guvernatorul în calitate de martor. Și se îndeplinirâ toate formalitățile necesare spre a pune brickul-goeletă, echipajul și pe căpitan la dispoziția lui Raimond Balsan în primul rând, al lui Marius Colombo, în al doilea și a lui Jan Maria Callega, zis Jan Bart, în al treilea, unul sau altul devenind succesiv stăpân pe bordul navei în lipsa celorlalți.

Nu mai rămâne de cât chestiunea echipajului; în câteva cuvinte căpitanul informă pe cei prezenți, apoi deschise usa și se găsiră în fața a douăzeci și unu de oameni aliniați pe punte.

Printre ei se numără Will Penton.

Garry comunică oamenilor săi dispozițiile luate și termină zicându-le :

— Dacă vreunul dintre voi nu vrea să navigheze sub această nouă stare de lucruri să înainteze; va primi solda imediat și indemnizația pe o lună și va putea chiar azi părăsi nava cu tot ce-i aparține.

Nimeni nu răspunse un cuvânt, toți se priveau între ei nehotăîți.

— Căpitane, interveni Raimond, cred că ar trebui să le lăsați câteva momente ca să se chibzuiască. Credeți c'ajunge un sfert de oră ?

— Firește.

— Ei bine, continuă Raimond, d-ta d-le Will Penton și

voi marinari, aveți un sfert de oră ca să vă decideți, veți da apoi răspunsul în mod individual.

Toți înțeleseră după ton că tânărul acela era deprins să comande.

Înțeleseră că nu vor avea deaface cu niște băețandri, ci cu tineri, deveniți bărbați prin pericolele și aventurile prin care trecuseră și cari ar fi dat zece înainte multor oameni maturi în ce privește autoritatea și deciziunea.

D. Bouhoure părea încântat de atitudinea demnă a celor trei tineri.

Și această zi avea să-i rămâie în amintire ca una din cele mai frumoase din cariera sa colonială.

In timpul sfertului de oră acordat marinarilor, căpitanul, guvernatorul și cei patru pasageri se plimbară pe punte, căpitanul Gavry profitând de acest prilej spre a-le lăuda calitățile goeletei.

După ce trecu sfertul de oră, se opriră în fața grupului de marinari și de data asta fu Raimond, care asumându-și tonul autoritar cerut de împrejurări îi întrebă:

— Locotenente Will Penton, consimți să servești pe goeleta „Săgeata" sub ordinele căpitanului Garry, subordonatul nostru?

— Da, domnule, răspunse ofițerul fără ezitare.

— Bine! zise Raimond și întorcându-se la grupul marinarilor:

— Și voi toți sunteți decișI?

— Da domnule! răspunseră împreună douăzeci de glasuri.

— Atunci, totul e în regulă, aprobă căpitanul.

Și concedie cu gestul echipajul. Toți oamenii se duseră la treburile lor.

— Când putem ridica ancora? întrebă Raimond.

— Mâine, de dimineață, răspunse căpitanul; trebuie să ne aprovizionăm doar cu alimente, cu apă și cu combustibil pentru bucătărie.

— Aveți arme pe bord? întrebă Marcus.

— Eu unul zise căpitanul, dând din umeri, am un revolver, cred că și Penton are unul și sunt câteva carabine în magazie.

Atunci Marcus urmă cu un ton ceva mai grav:

— V'aș ruga, căpitane, dacă Raimond nu se opune, ca toate armele de pe bord, să fie concentrate, împreună cu toate munițiile într'una din cabinele noastre.

— Pentru ce? întrebă Garry.

Raimond și Marius schimbarea o privire cu Jan Bart și Zomba, care se apropiaseră și desigur că se înțeleseră deoarece Raimond fu acel care răspunse:

—O ! numai pentruca în caz de pericol prin regiunile în care vom debarca mijloacele de apărare pe bord să fie la dispoziția noastră și noi să le distribuim după împrejurări și cum va fi mai bine pentru siguranța generală.

Bunul căpitan nu văzu în aceste cuvinte decât înțelesul lor literal, dar guvernatorul, mai persipicace se plecă spre Marius, șoptindu-i :

— Echipajul nu vă inspiră încredere, nu-i așa ?

Marius răspunse pe același ton :

— Cam așa, nici un italian, nici un francez, nici un englez, printre ei; numai capete spaniole, portugheze, malteze și germane. Nu-mi prea place acest cosmopolitism.

— Știți, se întâmplă totdeauna așa pe năvile mici, care fac curse între insulele oceanice.

Echipagiile se recrutează la întâmplare, în toate porturile de oprire sau de escală, și nimeni nu cercetează nici naționalitatea, nici trecutul unui individ, dacă e un marinar voinic și destoinic.

De altminteri, dacă unii din acești oameni n'ar fi acceptat să navigheze în noile condiții și dac'ar fi trebuit să-i înlocuiți aci la Gibuti, n'ați fi găsit de cât maltezi, chinezi, olandezi și alții fără naționalitate precisă; dar vă asigur, n'ați fi găsit nici francezi, nici italieni.

Raimond și Jan Bart auziseră și aprobară din cap. Raimond zise :

— Tocmai din cauza asta mi se pare imprudent ca oamenii aceștia, cari ne sunt absolut necunoscuți să aibă arme la îndemână.

Căpitanul Garry îmi inspiră cea mai mare încredere, spre deosebire de echipagiul său; și fiindcă, în definitiv, chiar schimbând întregul echipaj, n'am face decât să înlocuim niște necunoscuți cu alți necunoscuți, să-i păstrăm pe aceștia pe cari îi avem, dar să luăm precauțiuni pentru a evita acte de indisciplină.

De remarcat, că obișnuința pericolelor dase celor trei cercetași acea prudență înțeleaptă, care fără a exclude curajul, e indispensabilă când nu vrea cineva să'și riște inutil viața printr'o neprevedere nebunească.

Guvernatorul aprobă fără restricție, pe când căpitanul în persoană se scobora în magazia vasului.

El luă de acolo trei carabine ruginite și o cutie cu vre-o cinci zeci de cartușe și le dete, râzând, celor trei tineri.

Acest act nu fu văzut de nimeni, căci nimeni din echipaj nu mai era pepunte, nici Will Penton, nu se vedea. Era probabil ocupat aiurea cu dirijarea operațiilor de curățenie a vasului, căci în momentul în care fură chemați, toți marinarii

erau în fundul corabiei, unde curățau cum se obișnuește în toate navele după descărcarea mărfurilor.

Deocamdată pasagerii nu mai aveau ce face pe bordul brickului goeletă.

Cei trei cercetași aveau de cumpărat mai multe articole destinate să facă mai comodă lunga lor ședere în cabine.

Apoi trebuiau să ia din palatul guvernatorului, pachetele aduse de Zomba, cu muniții, puțină rufărie și toate cele necesare pentru toaletă.

Completară acele muniții la un armator chinez stabilit la Gibuti. Cumpărară apoi dela bazar cămăși de flanelă și o stofă pentru a confecționa alte uniforme, ale lor fiind extrem de uzate.

Indemânatec ca orî care milanez, care a voiajat, Marius se însărcină să facă el singur uniformele, croind tipare exacte după hainele pe care le purtau acum. Pentru el era o adevărată plăcere să-și petreacă primele zile ale călătoriei confecționând pentru el și pentru prietenii săi niște uniforme de schimb, identice cu cele pe care le purtau acum.

Toată după amiaza fu întrebuințată de cei trei tineri, escortați de amabilul domn Bonhoure, la cumpărarea obiectelor necesare, pe care le puneau unul câte unul într'un sac enorm purtat de Zomba.

După ce prânziră cu guvernatorul, se culcară în camerele puse la dispoziția lor de amabilul lor amfitrion.

E ușor de închipuit cu câtă voluptate își întinseră membrele pe cerceafurile de olandă, ei, cari de luni de zile dormiseră îmbrăcați, prin tufișurile africane.

Avură un somn liniștit și vise frumoase cu minunate insule oceanice. Și a doua zi de dimineață, întovărășiți de guvernator și de ofițerul comandant al micei garnizoane, urmați de o mulțime de femei somale, de somali și de copii, cei trei tineri se urcară într'o barcă cu care se duseră la goeletă.

Când aceasta ridică ancora și întinse pânzele la vântul dimineței, o salvă de pușcă îi salută. Pe catargul cel mare al „Săgetei" flutura, voios, pavilionul italian; tinerii răspunseră aclamațiilor mulțimii agitând pălăriile și în strigătele de zeci de ori repetate de: „Trăiască Italia" și „Trăiască Franța", Raimond, Marius și Jan Bart pierdură din vedere pe guvernator, care rămăsese, singur, în picioare, la extremitatea cheiului.

CAPITOLUL II

Will Penton, secundul de pe „Săgeata"

Pentru prima oară Raimond, Marius și Jan Bart se găseau pe puntea unui vas, care pornea în larg.

Mai de mult, Jan Bart făcuse împreună cu tatăl său câteva excursii pe litoral și fusese dela Geneva la Livorno pe un mic vas de coastă al unui armator genovez.

Dar, în amintirea fostului elev aspirant la școala navală aceste mici curse nu contau ca navigație.

Raimond și Marius erau și mai novici chiar, în materie de voiajuri maritime.

Astfel, primele ore fură o încântare. Instalați în comode fotolii de bambu pe care le cumpăraseră la Gibuti, se simțeau purtați cu repeziciune pe apa azurie.

Goeleta naviga cu o ușoară înclinație la tribord, sărind din val în val cu ușurința unei păsări. Toate velele erau întinse și echipajul ne fiind nevoit să se ocupe de manevră făcea curățenie pe vas.

La câțiva pași, în fața celor trei cercetași, era roata cârmei cu busola; un marinar în picioare, ținând cu amândouă mâinile roata strălucitoare îndeplinea funcția de pilot.

Zomba nu era pe punte; el se ocupa cu aranjarea cabinelor, după gustul tinerilor săi patroni.

Goaleta plecase de două ore dela Gibuti și cei trei tineri absorbiți în contemplarea mării, nu deschiseră gura, când văzură pe căpitanul Garry venind spre dânșii.

— Ei bine, zise bătrânul lupt de mare, cu un accent jovial, cum merge acest început de navigație ? N'aveți rău de mare ?

— Rău de mare ! exclamă Marius. Drept cine ne iei căpitane ? In primul rând, eu sunt milanez și sunt imun la răul de mare.

— Și eu, adaogă, râzând Jan Bart sunt un vechiu elev aspirant la școala de marină; și fără să fi făcut curse lungi, am gustat totuși marea și n'am simțit nici un rău.

— Cât despre mine, zise Raimond, e prima oară când pun piciorul pe un vas, care nu e o barcă de pe Tibru; dar, navigația aeriană m'a învățat cu toate ruliurile și nu cred să sufăr de rău de mare.

— Atunci e perfect ! reluă căpitanul, frecându-și mâinile ; căci, când cineva sufere de această boală nu e nimic mai rău ca navigația.

Iată ! eu care vă vorbesc, am cunoscut un coleg, da, un căpitan de cursă lungă, care, ori de câte ori eșea în larg avea rău de mare timp de patruzeci și opt de ore. Intr'o zi, săturat, își dete demisia și se făcu comisionar, undeva pe uscat ! căci știți, când un căpitan de cursă lungă e întrebuințat în comerț nu e altceva decât un comisionar... pe mare !

Căpitanul vorbise cu atâta jovialitate, încât tinerii isbucniră într'un hohot de râs.

La drept vorbind impresia neplăcută pe care o simțiseră

din primul moment la vederea echipajului și mai ales a ofițerului secund, se risipise cu totul.

Nici nu se mai gândeau; și dacă și-ar fi amintit cumva, ar fi zâmbit ca de o slăbiciune ridiculă.

Astfel, erau în măsură să guste plăcerea convorbirei cu un bătrân colindător al mărilor cum era căpitanul Garry, care profitând de libertatea pe care i-o prilejuia vremea frumoasă, ședea pe un scăunaș lângă tineri și, umplându-și pipa care aproape numai avea coadă și îi ardea mustățile cărunte, îi puse să-i povestească ceva din aventurile lor, pe care el nu le cunoștea încă.

Pe rând Raimond, Marius și Jan Bart îi povestiră lucruri care 'l entuziasmară ; uneori îi întrerupea, strigând :

— Chiar așa ! Întocmai cum mi s'a întâmplat mie într'o zi când pornisem în larg.

Și, în câteva cuvinte vioaie le descria o furtună, sau pescuirea unei balene, sau cine știe ce alt incident maritim.

Pe când cei trei tineri se distrau, ascultând acea convorbire interesantă și instructivă, altă convorbire de un gen cu totul deosebit avea loc în cabina lui Will Penton. Aceasta era un pătrat ale cărui laturi aveau câte doi metri și jumătate și nu conținea decât un pătuc, o măsuță, un scaun și un cuțăr lung, scund și îngust atârnat pe perete deasupra patului.

Era luminată de o ferestruie, care da pe bord și care în momentul acesta era deschisă.

Will Penton ședea pe pat, iar în fața lui sta marinarul Hermann, un om robust cu părul blond atât de deschis încât părea alb, cu ochii roșii ca ai albinoșilor.

— Da, spunea Will Penton, te asigur că cei trei cercetași au bani, căpitanul mi-a spus că au plătit în bilete de bancă nouă nouțe, scoase dela banca engleză din Obuti.

Le-au scos, sau mai bine zis, acela căruia îi spun Raimond, le-a scos dintr'un mare portofoliu și când și l-a pus în buzunar părea tot atât de umflat ca 'namiță. Mai au apoi o scrisoare de credit și printre hârtii trebue să posede toate documentele cu care'și dovedesc identitatea spre a ridica bani dela orice bancă engleză din lume.

N'ar fi nevoie să ne batem prea mult capul pentru a găsi un mijloc oarecare ca să ridicăm bani la Colombo din Ceylon sau la Bombay cu scrisoarea acea de credit.

M'am gândit la asta îndată ce am aflat termenii contractului dintre căpitan și cei trei cercetași.

Hermann nu răspunse numai de cât. Cu capul plecat, cu sprâncenele încruntate, cu fruntea brăzdată de cute, se gândea.

Și infama propunere părea că-i surâde căci chipul său

de brigand se lumină de un zâmbet și, ridicând capul răspunse.

— Ideea e bună și o împărtășesc. Dar, ai vreun plan. Căci e vorba să nu fim prinși.

— Foarte simplu. Trebue ca cei trei cercetași să dispară.

— Bine, suntem de acord. Dar, uiți că e un martor al contractului lor și acela e important: e guvernatorul coastei franceze a Somalilor.

— Nu uit nimic. Dar, chiar dacă domnul Bonhoure ar fi președintele republicei franceze n'ar putea împiedica un lucru care se poate întâmpla în orice moment.

— Ce lucru ?

— Un naufragiu.

— A ! încep să înțeleg ideea ta. Un naufragiu! Cei trei cercetași dispar; noi, cu șalupa cea mare ne salvăm, având grijă să le luăm hainele și pe urmă tu, Giuseppe și Frederich, cari sunteți mici de statură puteți foarte ușor, deghizându-vă puțin, să treceți drept ei.

Vom debarca în împrejurimile lui Bombay sau la Colombo, în Ceylon și ne vom duce noaptea la un han. Și ne vom aranja astfel în cât să putem face uz de scriscoarea de credit, dacă suma pe care o au acum la ei nu ni se va părea suficientă.

— Nu, protestă cu vioiciune Will Penton. Nu se poate ! ideea mea e mult mai bună !

— Dar, credeam că asta e ideea ta.

— De loc! Eu sunt de părere să punem stăpânire pe navă, să asvârlim în mare pe căpitan și pe cercetași cu câte douăzeci de kilograme de picioare, și în loc să intrăm în portul Colombo sau la Bombay ca niște hoți vom intra pe față, ca niște oameni respectabili.

Nu ne vom duce la hotel, unde, în orice caz, cu tot deghizamentul, nici Giuseppe, nici Frederick, nici eu n'am putea juca mult timp rolul celor trei cercetași, fără a trezi bănueli.

— Dar, chiar tu spuneai adineaori că te vei deghiza.

— Dar nici de cum! n'ai capul pe umeri, tu mi-ai spus asta! Dar, e o idioțenie! Cum vrei ca eu, la patruzeci de ani să joc rolul unui băiat de cincisprezece sau șaisprezece ani?

— Atunci, nu văd cum vei putea să te folosești de scrisoarea ta de credit.

— Idiotule! — și Will Penton ridică din umeri. Ce, adică cercetașii sunt siliți să se prezinte în persoană? Nu pot trimite pe o persoană de încredere cu scrisoarea de credit și cu un bilet din partea lor? Vom găsi de sigur, printre hârtii, documente semnate de ei, eu știu să imit la perfecție toate caligrafiile, voi face o scrisoare, în care voi spune, de pildă, că

cercetaşii fiind reţinuţi la o vânătoare într'o insulă din apropierea continentului indian, trimit pe căpitanul Garry...

— Dar, de vreme ce acesta va fi mort!... zise Hermann.

— Ce idiot eşti! Eu voi face pe căpitanul.

— A ! bun !...

— Continuu... trimit pe căpitanul Garry cu „Săgeata" ca să ridice de la o bancă din portul cel mai apropiat banii necesari...

— Am înţeles !

— Dacă mă întreabă, voi povesti cu aerul cel mai inocent din lume, că cercetaşii s'au încurcat într'o vânătoare de tigri într'o insulă pe care le-o voi indica.

— Pentru confirmarea celor spuse de mine le voi prezenta documentele cercetaşilor şi documentele goeletei cu carta căpitanului Garry.

— Şi reuşim la sigur! conchise Hermann cu sinistrul lui râs înăbuşit.

Timp de două sau trei minute, cele două canalii tăcură; fiecare gândindu-se la putinţa de a pune mâna pe acei bani.

Will Penton ridică deodată capul :

— Hermann, pe câţi marinari putem conta ?

— Pe toţi! Ştii bine, că, de mult, hotărâsem să-i facem de petrecanie căpitanului. E plictisitor francezul ăsta! Şi-apoi are în cabina lui un cufăr plin cu pulbere de aur.

— Adevărat, imbecilul ăsta are mania să-şi transforme banii în pulbere de aur... Ce idiot! Ca şi când n'ar fi mai bine să-i depună la vreo bancă oarecare, la Marsilia de pildă! Dar nu mă mir din partea unui bătrân maniac ca ăsta.

— Ce e drept. Are o boală! De multe ori, Foah, maltezul care îi mătură cabina l-a surprins cu mâinile afundate în acea pulbere strălucitoare, cu o expresie de avariţie pe faţă, care l-a uimit. Şi Foah a avut ideea de a ne strânge pe toţi şi de a ne sugera dorinţa să punem mâna pe acea pulbere minunată; de atunci a încolţit între oamenii echipajului sămânţa rebeliunii.

Oh! dar căpitanul nu ştie nimic.

— Cred şi eu! De asta sunt şi eu sigur! Căci de n'ar fi aşa, i-ar fi fost foarte uşor să vă debarce în vreun port oarecare, căci contractul pe care-l are cu voi îi dă dreptul să procedeze faţă de voi cum îi place, dacă vă dă indemnizaţie pe o lună.

— Ei bine! acum când văd că eşti de ai noştri, Will, — şi Hermann scoborî glasul, — pot să-ţi spun că ne hotărâsem să ne revoltăm şi să asvârlim pe Garry în mare chiar în cursul acestei călătorii.

Will Penton avu un fior şi fără să îndrăsnească a privi pe marinar, întrebă.

— Dar cu mine ce-ați fi făcut?

Hermann răspunse cu un aer prefăcut

— Ție, dragul meu, fiindcă știam foarte bine ca nu iubești pe căpitan, ți-am fi propus, în ultimul moment, să fii de ai noștri. Sper c'ai fi acceptat ?

— Da...

Hermann rânji:

— Nu-ți ascund, că dacă acceptai îți salvai viața. Dac'ai fi refuzat te-am fi trimis, fără multe complimente, peste parapet.

— Mulțumesc! Și Will Penton avu o privire plină de ură.

— N'ai pentru ce! rânji celălalt. Dar, înțelegi, în lumea asta, fiecare pentru sine și... și...

— Marea pentru toți! termină Will Penton.

— Ehe! pentru toți nu! dar pentru acei, cari n'au noroc!

Și urmă iarăși o tăcere între acei oameni pe cari împrejurările i-ar fi putut face inamici de moarte și pe care împrejurări diferite îi făcea acum complici și aliați.

Wil Penton spuse apoi:

— Ascultă, Hermann. Să nu mai vorbim de trecut. Iți propun un lucru. Astă seară, vei spune echipajului că mă unesc cu voi și că voi conduce revolta.

Vă promit să vă fac să câștigați ceva mai mult decât ați fi câștigat punând mâna pe pulberea de aur a căpitanului, dar cu o condiție : că mă veți asculta punct cu punct, căci spre a reuși în această îndrăsneață întreprindere, trebue neapărat ca eu să fiu singurul, care să comand.

Dacă primiți, totul merge de minune. Căci nu voi avea de cât să fixez ziua, momentul și locul revoltei.

Dacă nu acceptați, să nu mai vorbim de asta. Dar, țiu să-ți spun că la Colombo îmi dau demisia și plec, căci n'aș mai putea rămâne cu un echipaj cu care am intrat în negocieri de așa natură, încât, dacă n'ar reuși, ne-ar duce deadreptul la închisoare.

— Will, zise cu ton familiar Hermann, crezi în cuvântul meu, nu-i așa ?

Will Penton privi pe Hermann cu un aer, care spunea foarte lămurit că nu crede; totuși răspunse cu un ton de sinceritate, admirabil simulată:

— Cred !

— Ei bine, îți dau cuvântul meu de cinste, că de mâine tot echipajul va fi numai la ordinele tale, fără a lăsa să transpire ceva, bine înțeles. In aparență totul va fi ca și pân'acum. Dar, în ziua și în ora pe care le vei alege tu, nu vei avea de spus de cât: „A sosit momentul"; îmi vei da ordinele, eu le voi transmite echipajului și vor fi îndeplinite.

— Ne-am înțeles! și Will Penton se ridică. Dar, ești sigur

absolut sigur, de tot echipajul ? Nu va fi nici un trădător ?

— Mai mult ca sigur! Știi că echipajul se compune în mare parte din maltezi și spanioli ; aceștia sunt fanatici; au jurat toți pe pumnal să se supuie capului revoltei, care până acum eram eu; când le voi spune că'ți trec comanda ție, vor fi fericiți, căci ei se temeau tocmai de tine, să nu descoperi ceva și să vestești pe căpitan. In privința asta poți fi sigur că vei avea la ordinele tale douăzeci de oameni hotărâți la orice!

Hermann tăcu, se ridică și înaintând spre Will Penton, îi luă mâinile, îl privi bine în ochi și cu glas înăbușit și amenințător zise :

— Dar, bagă de seamă, Will! dacă se întâmplă să ne trădezi, tu, pentru vreun interes al tău personal, suntem douăzeci! și nu ne vom lăsa până ce unul din noi nu-ți va răsuci gâtul.

Will Penton ridică din umeri, își retrase încet mâinile și murmură :

— Ești idiot, Hermann! Unicul meu interes e de a face avere cât mai curând posibil, și nu cred că, povestind căpitanului și cercetașilor cele ce-am vorbit adineaori, aș risca să mă 'mbogățesc !

— Atunci, între noi deacum înainte, pe viață și pe moarte.

— Pe viață și pe moarte! Și acum du-te!

Hermann se supuse imediat și eși fără să se întoarcă.

Rămas singur, Will Penton se lăsă să cadă pe pat și câteva minute rămase cu fruntea între mâini și coatele pe genuchi. Apoi ridicând capul, murmură, cu un zâmbet sinistru :

— Da ! Da ! așa trebuie să procedez.

Apoi, cu glas aproape imperceptibil murmură în sine :

— După ce vom termina afacerea, la Colombo sau la Bombay, mă voi duce la bancă numai cu Hermann, lăsând echipajul pe bord. Și voi spune lui Hermann:

— Dragul meu, am fi niște idioți dac'am împărți mărul în douăzeci și una de felioare, când îl putem împărți în două. Să păstrăm banii pentru noi și să ne îmbarcăm pe un transatlantic după ce vom schimba pielea. Echipajul să se descurce cum o ști....

— Ha! ha! Hermann va primi desigur și voi fi însfârșit bogat, — bogat cu adevărat! Insfârșit!

Și infamul își frecă mâinile de bucurie.

CAPITOLUL III

Revolta

„Săgeata" plecase din Gibuti într'o perioadă de vânturi alisee care, suflând mereu din aceeași direcție, împingeau co-

rabla din coastă cu o perfectă regularitate. Afară numai dacă nu survenea un ciclon, un taifun, sau o furtună, drumul de la Gibuti la Colombo, trebuia să se efectueze fără cea mai mică neplăcere. Afară de asta, cu câteva zile mai înainte, o tempestă violentă, răscolind acea parte a Oceanului Indian dintre Arabia și India, care se numește Marea de Oman, curățise tot cerul.

Se părea că voiajul avea să continue în cele mai favorabile condiții atmosferice; și timp de câteva zile, cei trei cercetași putură crede că vreo divinitate tutelară pregătise un cer și o mare destul de potolite. Pe luciul apei nu mai sufla de cât o briză răcoroasă, care făcând ca goeleta să meargă mai repede, scobora temperatura și făcea drumul și mai plăcut.

Cei trei tineri ședeau toată ziua pe punte, uneori plimbându-se, alteori șezând jos și discutând cu Garry, sau lungiți cu fața în jos în vreo parte umbrită de vreo pânză, examinând o hartă a Oceanului Indian, unde se găseau insulele Sumatra, Java, pe care aveau să le viziteze, după o scurtă ședere la Ceylon.

Căpitanul Garry, care debarcase adesea în această insulă și chiar întovărășise vânători de tigri, le dădea prețioase detalii asupra vieții aventuroase ce se putea trăi acolo.

Și povestea anecdote cărora imaginația vie, memoria bine cultivată și limbajul pitoresc le da o savoare extrem de originală.

Astfel zilele treceau plăcute și liniștite.

Răsăritul și apusul soarelui erau apoi foarte sugestive. Seara, mai ales, când luna apărea la orizont cu o aureolă de foc care făcea să se creadă că era vreo navă incendiată, când liniștea nopții se întindea pe imensitatea apei și pe bord nu se auzea de cât suflarea brizei printre antene și izbirea valurilor de flancurile goeletei, erau pentru cei trei cercetași ore de neuitat.

Șezând în fotoliile lor de bambu și rezimându-se de bordaj, contemplau cerul, ascultând un curs de astronomie ținut de căpitan, sau observând urma navei care părea o dâră de metal în fuziune din pricina viei fosforescențe a apelor tropicale.

Ore sublime, în cari inimile libere de orice legătură materială păreau că plutesc mai ușoare de cât briza pe luciul oceanului.

Visau un ținut minunat, unde vor debarca spre a trăi acolo o existență necunoscută oamenilor civilizați. Visau aventuri fantastice în care pericolul e totdeauna învins de curaj și de voință. Visau o glorie culeasă pe câmpurile de luptă, căci după Sumatra, după Java, după Indii, cei trei

cercetași se vedeau la Tonkin, luptând împotriva piraților chinezi.

Și tot visând și contemplând nu-și dădeau seama că timpul trecea cu repeziciune; zilele și nopțile li se păreau o încântare continuă; pierduseră orice noțiune a pericolului, își închipuiau că furtunile nici nu există...

Trecură astfel cincisprezece zile. Și nu erau departe de coastele indiene când acea existență contemplativă se termină printr'un cataclism, provocat, nu de natură, ci de pasiunile omenești.

Era seara.

Cei trei cercetași și Zomba ședeau pe niște grămezi de frânghii în fundul corăbiei. William Penton era de cuart și-l auzeau plimbându-se de colo până colo pe punte. La cârmă era marinarul spaniol numit Giuseppe. Mulțumită faptului, că vântul sufla regulat și în cer și pe apă domnea o liniște absolută, nici un om nu era pe punte în acel moment: echipajul era desigur culcat.

Căpitanul, după ce-și fumase pipa, se retrase și el în cabina sa.

Iată de ce comanda și conducerea vasului era în momentul acela în mâinile lui Will Penton.

Intre cei trei tineri și acesta nu se stabilise nici o familiaritate, nici un curent de simpatie. Ba chiar, Marius, cel mai bănuitor, nu putea să-l sufere. Dar această antipatie nu-l făcea să-l presupuie capabil de acte criminale!

Găseau că marinarii și secundul aveau o purtare foarte corectă, că nu li se putea imputa nimic și părerea din primul moment dispăruse cu totul. Totuși, printr'un fel de instinct și de precauțiune inspirată de obișnuința primejdiilor, erau totdeauna armați.

Bineînțeles, fără carabine sau cartușiere; ci numai cu un revolver pe care-l țineau în buzunar. Nu cu vreun scop precis, ci printr'o vagă îngrijorare, una din acele presimțiri cari îi făcuse ca, înarmându-se, să-și ascundă armele.

Băteau tocmai orele zece la pendula atârnată în cabina căpitanului și bătăile se auzeau în toată corabia din pricina subțirimii pereților de lemn, când lui Marius i se păru că vede niște umbre, circulând de la o margine a alteia a corăbiei.

In momentul acela el ședea întins pe punte cu capul rezimat de frânghii și cuprindea cu privirea toată lungimea vasului.

Fără umbră de bănuială, urmări, curios, acele mișcări și constată că aveau aerul a ceva clandestin, ca și când acei indivizi ar fi făcut un lucru pentru care trebuiau să se ascundă și să nu facă zgomot.

— Ce înseamnă asta, mii de pipe?

Și șoptind :

— Raimond, Jan Bart! st!

Apoi, cu voce înăbușită, scoase strigătul de alarmă al cercetașilor :

— Acré !

De mai bine de două săptămâni nu răsunase în urechile lor.

Raimond și Jan Bart priviră cu atenție spre Marius.

Acesta reluă :

— Se petrece ceva. Priviți colo.

Și câteși trei constatară ciudata reuniune. Nu se mai auzeau pașii lui Will Penton. Și pilotul Giuseppe neînchipuindu-și că era supraveghiat, în vârful picioarelor, lungea gâtul ca să vadă ce se petrecea în partea dinainte a corăbiei.

Cei trei cercetași, puțin cam îngrijorați, erau siguri acum că întregul echipaj se găsea acolo.

— Cu ce scop? se întrebau. Pentru ce acele precauțiuni?

Dacă oamenii n'ar fi putut dormi și ar fi eșit să respire aerul curat pe punte, n'ar fi avut de ce să se ascundă.

Și Raimond fu primul, care avu deodată senzația adevărului.

Își aminti urâta impresie pe care i-o făcuse la început echipajul. Își aminti și alte mici particularități, care-i rămaseseră imprimate în minte, fără a le fi dat atenție în acel moment: priviri furișe între Hermann și Penton, convorbiri pe șoptite surprinse prin colțuri; atitudinea echivocă a unora dintre marinari; un ton de insolență din partea lui Penton față de căpitan, observat chiar în ajunul acelei seri.

In rezumat, toate acele mici lucruri, care în condiții normale nu se iau în seamă, dar care, la apropierea unui pericol, revin în minte clare și precise ca avertismente providențiale.

El nu se mișcă dar apropiind cu mâna capetele camarazilor săi de al său, le zise în șoaptă :

— Vreți să vă spun părerea mea? Echipajul e pe punctul de a se revolta.

— Asta'mi ziceam și eu, mii de fulgere ! zise Marius.

— Și eu, pe Cristofor Columb! adăogă Jan Bart.

— Trebuie să ne convingem, zise Raimond, și chemă încet :

— Zomba !

Negrul era și el întins pe punte, ceva mai departe, îndărătul lui. Când auzi că-l strigă, se sculă și se apropiă fără să facă zgomot de oarece avea picioarele goale.

— Pleacă-te, șopti Raimond.

Zomba se supuse. Raimond continuă:

— Du-te repede în cabinele noastre, ca și când te-ai duce să te culci; ia carabinele, cartușele, securele, pumnalele, înarmează-te și tu și vino repede, dar nu pe scara cea mare, ci pe cea mică.

Într'adevăr, spre a scobori la cabine se puteau servi atât de scara cea mare din mijlocul roufului, cât și de scăricica din partea dinapoi a corăbiei.

Zomba dispăru fără zgomot și cei trei cercetași continuară să observe pe Giuseppe, care stând tot la cârmă întindea mereu gâtul spre cei nouăsprezece oameni, grupați la extremitatea goeletei.

Nu se auzeau de cât zgomotele obișnuite, adică ușorul șuerat al vântului printre pânze și plescăitul valurilor care se izbeau de carenă.

Și totuși, acolo, oamenii aceia vorbeau, căci la lumina nesigură a felinarelor atârnate de catargul cel mare se vedeau brațe ce se agitau. Trecură câteva minute; Zomba reapăru aducând carabinele, centurile, cartușiere complete cu securile și pumnalele în tecile lor alături de aceea a browningului. Într'o clipă cei trei cercetași fură complet înarmați.

Rămaseră pe loc în așteptare. Giuseppe, prea preocupat de ceilalți, nu observase cele ce se petrecuseră în spatele său.

Acum cei trei călători nu mai erau cuprinși de îngrijorarea instinctivă pe care o simțiseră cu un moment mai înainte; nu mai simțeau de cât o vie curiozitate.

Ce se va întâmpla ?

Ce înseamnă acea adunare?

Marius, deodată, se gândi la căpitan, care dormea liniștit în cabina sa.

— Ar trebui să-l sculăm, să-l vestim !

Dar era imposibil fără ca Giuseppe să nu observe. Căci trebuiau să ocolească rouf-ul și acesta era în fața cârmaciului.

— Dac'am încerca? zise Jan Bart. Poate că am provoca astfel o acțiune din partea lor și atunci am ști la ce să ne așteptăm.

— Ai dreptate, mii de pipe! zise Marius.

Și cu obișnuita sa impulsivitate, se sculă, mai înainte ca ceilalți să fi putut preveni mișcarea.

Dar, spre a nu trezi bănueli inutile lui Giuseppe, Marius nu-și luă carabina, care ar fi fost prea vizibilă și cu pas liniștit, ca și când s'ar fi dus să se culce, merse pe punte, trecând pe lângă Giuseppe, scobori scăricica și se duse de bătu în ușa cabinei rouf-ului, unde dormea Garry.

Fu de ajuns pentruca Giuseppe să lase cârma, care se imobiliză în mod mecanic, și să se reneadă spre pupă tre-

când pe la tribord pe când Marius trecuse pe la babord.

Acea mișcare fu interpretată de sigur ca un semnal, de oarece, imediat, o clamoare spăimântătoare răsună în noapte și banda confuză a echipajului se precipită, în fugă, spre partea posterioară.

— La mine, cercetași! strigă Marius cu voce răsunătoare. Și întorcându-se brusc, se rezimă cu spatele de ușa cabinei, scoase browning-ul și se pregăti să susție asaltul echipajului, care era iminent.

La strigătul său, Raimond, Jan Bart și Zomba se repeziră cu carabinele în mână.

Cu voce normală Marius le spuse:

— E o revoltă, dar cred că n'au nici securi, nici pumnale.

Primi imediat o zgomotoasă desmințire. Din grupul de marinari concentrați în fața catargului cel mic răsunară câteva detunături și gloanțele se înfipseră cu un zgomot surd în peretele rouf-ului, deasupra celor patru.

— Fulgere și trăsnete! zise Marius cu sânge rece. Banditii își ascunseseră armele!

Duse pușca la ochi și trase. Se auzi un strigăt de durere, urmat de altele, căci și Raimond, Jan Bart și Zomba trăseseră în acelaș timp.

De oarece se găseau în fața unei revolte a oamenilor echipajului și aceștia atacaseră primii, nu mai puteau sta la îndoială, trebuiau să se apere și să se poarte ca față de niște banditi, în caz de legitimă apărare.

Răspunsul cercetașilor, semănase desigur spaimă în banda marinarilor, căci, timp de câteva minute nu se mai mișcară. Iar celor patru asediați le veni un ajutor. Căpitanul apăru, îmbrăcat numai în vestă, cu o pușcă în mână.

Garry pricepu îndată ce se petrecea, căci făcu doi pași, privi spre catargul cel mare și scoase o exclamație :

— O revoltă! Pe toți dracii !

Și, cu pușca întinsă strigă :

— Will Penton, unde ești ?

— Intr'un loc foarte bun ca să-ți trimit un glonte în piept! răspunse o voce feroce, care părea că vine din cer.

Dar, căpitanul se dete brusc la o parte. Se auzi o detunătură și un glonț se înfipse în peretele rouf-ului.

— Canalie! banditule! mizerabile ! urlă căpitanul. Arată-te ca să-ți trimit și eu un glonte și-ți jur că nu va da greș!

Desigur tu ai împins echipajul la acest act. Ei bine le voi vorbi eu acestor oameni. Și înaintând cu curaj în plină lumină, le strigă :

— Băeți! nu mai ascultați pe trădătorul acela! nu sunteți mulțumiți de mine? Vă lipsește ceva pe bord? N'am fost totdeauna un bun căpitan? Nu v'amintiți, în lungile noas-

tre călătorii, când vreunul din voi a fost bolnav, cine l-a îngrijit? Cine l-a vindecat? Cine l-a scăpat de la moarte? Haideți, ce Dumnezeu! Nu pot crede că aveți toți o inimă ca aceea a lui Penton. Nu vreau să cred că ați uitat fraternitatea care ne-a legat totdeauna în mijlocul primejdiei. Am împărțit aceleași bucurii și aceleași necazuri, asemenea unor fii cu tatăl lor. Haideți, veniți-vă în fire, și eu voi uita totul. Nu voi pedepsi decât pe Will Penton. Veniți încoace...

Și bunul căpitan vorbea cu o emoție care făcea să-i tremure glasul răsunător.

Ii răspunse o detunătură și nenorocitul se prăbuși pe punte, fără un strigăt, fără un cuvânt, fără un tremur în corp.

— Nenorocire! bandă de asasini, urlă Marius!

— Foc! ordonă Raimond.

Cele patru detunături se contopiră într'una singură și, colo, alte strigăte de durere răsunară în mijlocul nopții.

Dar, deodată, în mijlocul tăcerii, Will Penton dete un ordin într'o limbă pe care cei trei cercetași n'o cunoșteau, dar îi văzură imediat efectul.

Banda rebelilor se precipită în massă pe scara de lângă catargul cel mare.

Pe punte nu mai rămaseră de cât trei forme neprecise, dar în care era ușor de recunoscut trei marinari uciși, sau grav răniți de gloanțele cercetașilor și ale lui Zomba.

CAPITOLUL IV

Cercetași asediați

Când observă dispariția marinarilor, tinerii avură impresia că li s'a întins o cursă și Raimond zise :

— Vor desigur să treacă în partea cealaltă și să iasă prin scara dinapoi.

— Așteaptă! răspunse Marius.

Și se duse de închise capacul din partea aceea, strigând:

— Să poftească acum.

Cu acel simplu gest prevenise gravul pericol al unei năvăliri din partea aceea.

Lui Raimond îi venise o idee:

— Să ne retranșăm în dosul rouf-ului și să-i împiedicăm de a trece dincoace...

— Foarte bine! aprobă Jan Bart, astfel vom fi singuri stăpâni pe cârmă și mă însărcinez eu să conduc vasul cu ajutorul busolei până în portul cel mai apropiat, la Mahé în Indii.

Și, vorbind, executau mișcarea ordonată de Raimond.

Jan Bart își amintea că în ziua acela la amiazi, căpitanul luase poziția vasului: „Săgeata" se găsea la vreo 700 kilometri de Mahé, care e o colonie franceză încastrată în colonia engleză a Indiei Occidentale.

Trebuia deci să îndrepte goeleta cât mai curând spre acel port.

Retranșați îndărătul rouf-ului, cei trei tineri și negrul își rezimară carabinele de acoperiș, gata să tragă în direcția de unde veneau rebelii. Jan Bart își termină în gând calculele : vasul făcea, în medie, zece noduri pe oră, le trebuiau deci trei zile întregi de douăzeci și patru de ore, în timpul cărora să reziste asediului și să conducă vasul spre port.

Problema se prezenta astfel :

Deodarte rebelii dispuneau de castelul de la proră, de catargul cel mare cu velele sale, de catargul cel mic și de două flocuri.

Dar nu putea trece mai departe de catargul cel mare fără să nu se expuie la gloanțele cercetașilor.

Nu puteau deci suprima decât velele din partea aceea. Pe de altă parte, cercetașii dispuneau de cârmă, de velele catargului mic și de velele care stau între catargul cel mare și catargul cel mic.

Dar trebuiau să lase velele așa cum erau orientate acum, căci ducându-se în spre ele se expunea la tirul rebelilor.

Jan Bart le explică toate acestea și conchise :

— E evident că, dacă rebelii n'au curajul să ne atace se vor sili prin toate mijloacele posibile să întârzie înaintarea vasului, ca să ne constrângă prin foame, de oarece, în partea asta, n'avem nici un fel de provizii, nici apă.

E deci probabil că vor doborî velele catargului cel mare și că viteza vasului va fi redusă la jumătate, astfel că, în loc să stăm pe mare trei zile, vom rămâne șase, în caz când nici un vânt, sau vreo furtună nu ne va pune în și mai mare întârziere.

Și trebue ca vântul actual să sufle mereu în aceeași direcție, căci ne e imposibil să manevrăm velele fără să nu ne expunem să fim împușcați.

— Mii de pipe! exclamă Marius. Situația nu e nostimă de loc !

În momentul acelă se auziră bătăi puternice în capacul deschizăturei din partea posterioară a vasului. Zomba, care era de gardă acolo, strigă din răsputeri :

— Să nu deschideți, sau trag.

In mod instantaneu bătăile încetară; și după câteva minute, cei trei cercetași vedeau apărând, la lumina nesi-

gură a felinarelor, pe castelul de la proră, banda marmarilor, care eșeau prin deschizătura cea mare.

— Insfârșit! zise Jan Bart. Situația se precizează; să vedem ce e de făcut?

In orice caz, eu mă duc la cârmă, acolo sunt apărat și nu risc nimic.

— Du-te, zise Raimond, dar uiți un lucru.

— Care?

— Că rebelii se pot urca pe catargul cel mare și să te împuște și pe tine și pe noi de-acolo.

— Stai nițel, zise Marius. Eu cu carabina mea domin acel punct; să îndrăsnească vreunul să se urce și să vezi ce repede îl fac să se scoboare.

— Bine, atunci fiecare la postul său. Eu la stânga roufului, tu Marius la dreapta, Zomba la mijloc și Jan Bart la cârmă... Și acum la voia lui Dumnezeu!

— La voia lui Dumnezeu! ziseră ceilalți doi.

Cât pentru Zomba, care era mahomedan, se mulțumi să murmure:

— Alah, inch Alah!

Jan Bart știa foarte bine ce avea de făcut. Orientarea velelor era perfectă și nu mai era nici o manevră de executat. Dacă totul rămânea în situația asta, puteau ajunge la Mahé în cel mult șase zile, sau minimum în trei zile. Dar, era sigur că îndată ce rebelii vor observa acele dispoziții vor face tot posibilul ca să le stingherească.

Acea bizară situație a unui vas împărțit între două forțe inamice nu putea dura la infinit, trebuia să intervie o schimbare. Dar care? Mister!

Cercetașii n'aveau nici o posibilitate să se ducă fără primejdie în bucătărie, în cămară și în magazie unde erau alimentele și apa de băut.

Dac'ar fi încercat să iasă din adăpostul lor, ar fi fost uciși de marinarii, refugiați acum pe castelul de la proră îndărătul parâmelor, al catargului cel mare și al șalupelor, — cele două bărci de salvare și de serviciu cu care era prevăzută goeleta și care segăseau pe punte —.

Și toate aceste evenimente, se petrecuseră atât de repede, în cât în momentul acela se auzi sunând ora zece și un sfert la orologiul din cabina căpitanului.

Nu trecuseră de cât cincisprezece minute!

In timpul acesta, goeleta asupra căreia agitația oamenilor nu putea influența, grațios înclinată sub suflarea brizei din spre vest sud-vest luneca ușoară în direcția de est.

Jan Bart, la cârmă, o mișcă ușor, după ce consultă harta Oceanului Indian, care sta desfăcută pe dulapul busolii fiind luminată de un mic felinar. Și cârmi puțin nava

spre nord, spre Mahé, care era cu două sute de kilometri mai aproape decât Colombo din Ceylon.

Noaptea aceea tragică trecu încet, în nemişcare, tăcere, aşteptare şi îngrijorare.

Cei patru asediaţi întinşi pe punte îndărătul rouf-ului nu pierdeau din vedere partea punţii în care se găseau rebelii.

Pânzele umflate şi obstacolele de tot felul care erau pe punte îi împiedicau să vadă pe marinarii rebeli.

Dimineaţa, pe măsură ce lumina inunda puntea, cercetaşii supravegheau cu atenţie brâul corabiei pe unde marinarii ar fi putut ajunge până la ei. Dar nu văzură pe nimeni.

Asediaţii se întrebau cu îngrijorare dacă locotenentul Penton nu le pregătea cine ştie ce cursă, când îi auziră vocea cu puternicul ei accent german.

— Ei ! voi, cei dela proră !

Fără a ezita, Raimond răspunse :

— Ei ! voi cei dela pupă !

Fu un minut de tăcere după acel semn reciproc de atenţie şi de existenţă, în care nu se auzi decât şueratul vântului printre pânze şi zgomotul undelor ce loveau carena.

— Cercetaşi, sunteţi hotărâţi să rezistaţi ?

Marius, cu firea lui impasibilă, nu putu să tacă.

— Mii de pipe ! vom rezista până la moarte. Dar va fi mai curând a voastră decât a noastră.

— Lăudăroşenie de milanez ! zise Will, cu dispreţ afectat.

— Lăudăroşenie ! urlă Marius, furios. Ia arată-te numai mii de diavoli ! Unde dracu te ascunzi ? Arată-te numai şi te fac eu să-ţi înghiţi cuvintele.

— Arată-te d-ta mai întâi ! rânji Penton, tot ascuns.

— Mii de pipe! vociferă Marius.

Şi înainte ca Raimond să'l oprească, se ridică în picioare gata să tragă asupra lui Will dacă s'ar fi arătat în clipa aceea.

Dar nu se arătă şi un şir de detunături izbucnind una după alta gloanţele începură să cadă ca grindina în jur. Dar, cu acel noroc, pe care'l au totdeauna fiindţele excepţional de curagioase, milanezul scăpă neatins.

— Marius, pleacă-te, ordonă Raimond, cu glas îngrijorat.

— Ah ! mii de pipe ! sunt şaptesprezece sau optsprezece şi nu sunt capabili să nemerească ţinta.

Era triumfător şi stând tot descoperit vociferă :

— Will Penton, m'am arătat. E rândul dumitale acum. Arată-te !

Nimeni nu răspunse, dar cum sta să izbucnească o nouă salvă de detunături. Raimond lăsându-se în genunchi, apucă

cu amândouă mâinile picioarele lui Marius, îl răsturna cu violență, trăgându-l, fără menajamente, lângă dânsul.

Marius, fericit, nu se supără de modul puțin cam brutal cu care procedase, și Raimond vru să reia convorbirea cu trădătorul și mișelul Will Penton.

— Will Penton, ne dovedești că ai puțin curaj!

Marius, te-a făcut să vezi de ce suntem capabili noi, căci câteși patru suntem tot una. Spune însfârșit, ce ai de spus și să terminăm.

— Vrem să vă predați! suntem optsprezece înarmați.

— Da, și știți grozav să vă serviți de armele voastre... par'c'ați avea în mâini cozi de mătură!

— Taci, Marius! zise Raimond, încruntând sprâncenele.

— Lasă-mă să vorbesc! Trebuie să înțeleagă că nu ne e frică.

— Continuă, Will Penton! reluă Raimond.

— Suntem optsprezece înarmați și dispunem de toate proviziile și de toată apa de băut.

Nu vă puteți mișca de acolo fără să vă expuneți la gloanțele noastre. Și dacă de data asta, din pricina tirului prea precipitat, oamenii mei n'au atins pe Marius, vă jur, că dacă îndrăsniți să ieșiți nu vom mai da greș!

Am astupat scara cea mică și nu vă veți putea scoborî pe-acolo în nici un caz.

N'aveți de cât două alternative, sau să vă predați, sau să muriți de foame, sau de sete, afară numai dacă nu preferați să vă înecați.

Alegeți!

Raimond și Marius se priviră, întoarseră capul spre Jan Bart, care era la cârmă, și după acea consfătuire mută, Raimond răspunse imediat lui Penton:

— Cercetașii italieni nu se predau niciodată!

Dacă va trebui să murim de foame și de sete, vom muri aci, dar vă jur că atâta timp cât mâinile noastre nu vor îngheța pe patul carabinei, nici unul din banditii pe cari i-ai împins la revoltă nu va îndrăsni să iasă pe punte.

Ascultați bine!

Avem în mână cârma și Jan Bart, fost elev aspirant la școala navală din Livorno, e în stare să conducă vasul până la cel mai apropiat port; vom rezista pân'atunci, chiar fără să bem și fără să mâncăm.

E rândul vostru s'alegeți, Will Penton! Predați-vă sau de nu vă vom da pe mâna autorităților franceze în portul Mahé, spre care ne îndreptăm!

Un formidabil hohot de râs al întregei bande răspunse nobilelor cuvinte ale cercetașului. Iar Will Penton strigă:

— Sunteți nebuni! vom doborî toate pânzele, așa încât

goeleta se va opri pe loc, sau nu va face de cât un nod sau două pe oră, chiar cu vânt favorabil.

Astfel că, cu mult mai 'naite de a ajunge în portul Mahé atât voi cât și diavolul acela de negru, care vă însoțește veți fi morți de foame și de sete !

Atunci se înalță clară și liniștită vocea lui Jan Bart.

— Penton ! Dacă ne-am preda ce intenție aveți ?

— Vă vom lăsa viața și vă vom debarca cu șalupa cea mică îndată ce vom ajunge în fața Ceylonului.

De data asta fură cei trei cercetași, cari izbucniră în râs. Viclenia era prea grosolană.

— Sunteți nebuni ! strigă Raimond, dacă vă închipuiți că putem să vă credem ! Dacă ne-ați debarca liberi și sănătoși la Ceylon desigur că prima noastră grijă ar fi să vă denunțăm autorităților. Ați fi imediat urmăriți și siliți să vă predați...

— Și să vă spânzurați, strigă Marius.

— Nu ! nu ! reluă Jan Bart. Știu foarte bine la ce țintiți. Vreți să puneți mâna pe banii pe cari credeți că-i avem la noi și pe pulberea de aur a căpitanului.

Ei bine, pe S-ta Fecioară! Vă jur că n'avem toți de cât un gând; să nu vă lăsăm să fiți stăpâni pe situație decât când vom fi morți.

— O să vedem ! răspunse Will.

Și convorbirea se termină aci.

Până la amiazi nu interveni nici o schimbare. Se părea că cea mai mare liniște domnea pe bord, unde Jan Bart manevra cârma ca și când n'ar fi făcut altceva în viață decât asta.

Dar, rămăsese o urmă sinistră a turburărilor din timpul nopții: corpul căpitanului, întins cu brațele în cruce în mijlocul unui lac de sânge închegat.

Celelalte cadavre fuseseră trase de marinari cu ajutorul unor carlige lungi și, probabil asvârlite în mare.

Printr'o ironie destul de frecuentă în natură, ziua se anunța extrem de frumoasă.

Pe cerul azuriu pluteau nori albi străvezii, cari se desfășurau asemenea unor văluri. Marea liniștită se iradia sub razele soarelui tropical, delfinii se zbăteau în urma corabiei și corpurile lor ce apăreau și dispăreau mereu străluceau în bătaia soarelui.

Nici o pânză la orizont; imensitatea pustie se contopea cu azurul cerului.

Ce contrast! lumină și bucurie în natură: furie, ură și lăcomie în inimile oamenilor adunați într'un colț al corăbiei și repulsiune și voință nestrămutată în aceia, cari stau la celălalt csapăt, hotărâți să primească suferința și chiar moartea.

Până la amiazi situația rămăsese neschimbată. Dar, când orologiul din cabină bătea ora zece, o voce batjocoritore veni din spre pupă, strigă:

— Poftă bună, domnilor!

Era evident că marinarii își luau dejunul

— Mișeii! zise Marius cu dinții strânși.

Cei trei cercetași, cari nu dormiseră toată noaptea și nu mâncaseră din ajun simțiră pentru prima oară ușoara contracțiune a stomacului, care indica nevoia de a mânca.

Aerul de mare le făcea poftă de mâncare și toți erau învățați să mănânce bine.

— La naiba! zise Raimond, acum mai merge, dar cred că mâine o să începem să simțim că nu prea avem de mâncare.

— Ei și! zise Marius, ridicând din umeri, astă-seară vom strânge cureaua cu un ochi; mâine altul, pomâine altul și când n'o mai fi nici unul, atunci, mii de pipe le vom face cu vârful briceagului.

Raimond începu să râdă și Jan Bart, dela cârmă, aprobă vesel:

— Bravo, Marius!

Zomba nu vorbi, se mulțumea să-și sugă degetul cel mare ca un copil, sperând poate să-și înșele foamea.

Timp de o oră dinspre proră veneau zgomote semnificative.

Rebelii se ospătau, se auzea zângănitul cuțitelor și al furculițelor pe farfuriile de tinichea și pocniturile dopurilor dela sticlele de șampanie, apoi râsete, înjurături...

— A! dacă s'ar îmbăta! observă Raimond, sau dac'am putea să prindem de veste după vreun indiciu oarecare.

— Ce-am putea face? întrebă Jan Bart.

— Mii de pipe! e foarte simplu! întrerupse milanezul, am pune carabina în bandulieră, și cu browningul în mână ne-am asvârli asupra lor ca să-i omorâm ca pe niște câini.

— Desigur, afirmă Raimond, e singurul lucru ce ne va mai rămâne de făcut când vom fi la capătul forțelor. Sunt de părere să riscăm totul, când vom vedea că nu mai e altă scăpare.

— E și a mea, aprobă Jan Bart.

Și Zomba, care asculta mereu în tăcere, murmură calm

— Bun fuge. Bun ucide.

Dar un spectacol nou, deși așteptat, le atrase atenția.

Pânzele corabiei cădeau una câteuna, îngrămădindu-se pe punte și formând, dela tribord la babord, o barieră continuă îndărătul căreia marinarii revoltați rămâneau în perfectă siguranță! Astfel gloanțele lor dominau puntea în toată lungimea până la scara cea mare.

Și vocea lui Will Penton răsună iar:

— Cercetași, iată ultimile cuvinte pe care vi le mai adresăm :

Zi și noapte vă vom ține în respect ; nu vă veți putea nici mișca, nici trage asupra noastră. N'aveți spre a vă adăposti de cât rouf-ul; dacă eșiți deacolo sunteți morți. Cât pentru noi, vă vom doborî toate velele, căci avem, slavă Domnului, destule muniții pentru așa ceva.

Când vă veți preda, ridicați o batistă în vârful unei puști.

Apoi, vă veți arunca în mare toate armele ; veți eși de după rouf, la zece pași unul de altul.

E zadarnic să ne răspundeți, suntem decișI să nu discutăm.

Și acum, marinari, foc asupra velelor!

Și toată după amiaza cercetașii asistară neputincioși la distrugerea progresivă a velelor catargului mic și al flocurilor sale.

Gloanțele trase cu destulă abilitate, fie izolate, fie în salve, tăiau încetul cu încetul parâmele, despicau antenele, așa încât pe la patru seara, toate velele atârnau zdrențuite.

Era un spectacol lamentabil.

Și consecințele acestei distrugeri sistematice fură dezastruoase; corabia își încetinea din ce în ce mersul ; ne mai fiind împinsă de briză abia mai făcea o milă pe oră. Ceeace însemna, că pentru a ajunge la Mahé îi trebuiau opt zile, ba poate chiar cincisprezece.

Și era incontestabil că peste patruzeci și opt de ore, sau

cel mult trei zile, cercetașii și Zomba vor fi complet istoviți, incapabili de a se mai mișca.

Noaptea trecu cu o încetineală exasperantă.

Cercetașii înțeleseră că rebelii stabiliseră ronduri de veghe, din două în două ore, pe când cei cari nu ședeau de pază se duceau să se culce, liniștiți, în hamacurile lor.

— Să facem și noi ca ei, propuse Raimond.

Astfel, în noaptea aceea, în care simțiră primele chinuri ale foamei și ale setei putură cel puțin să se odihnească. Era o ușurare foarte mică ; totuși le repară puțin forțele.

Dar, acel care veghia era nevoit să-și concentreze toate forțele, de teama ca nu cumva banditii să-i surprindă prin vre-un atac neașteptat.

Acea teribilă eventualitate nu se produse.

Răsăritul soarelui, care de obicei îi încânta atata, li se păru lugubru.

Nu mai vorbiseră după doborîrea velelor de cât în momentul când Raimond stabilise facerea rondurilor.

Fiecare era absorbit în propriile sale gânduri și fiecare căuta un mijloc de a eși din tragica situație în care se găseau ; condamnați să moară încetul cu încetul de moartea cea mai oribilă : de foame și de sete.

CAPITOLUL V

Ideea lui Jan Bart

Pendula bordului bătea tocmai orele opt de dimineață, din a doua zi de asediu, când Jan Bart care era mereu la cârmă, chemă cu voce înăbușită, care, din pricina distanței nu putea fi auzită dela pupă.

— Raimond, Marius !

Cei doi prieteni întoarseră capul și întrebară :

— Ce e, Jar Bart ?

— Am o idee !

Pentru cei trei tineri aceste trei cuvinte „Am o idee" cuprindeau o speranță de scăpare. Se întâmpla foarte rar ca atunci când unul din ei spunea : „Am o idee", această idee să nu fie adaptată la situație așa încât să le fie de folos.

— Numai, că nu se poate pune în practică de cât noap-

tea, urmă ei ; și trebuie să v-o comunic de aproape, căci nu se poate nici vorbi, nici auzi bine dela distanța asta.

— Bine, Jan Bart ! zise Raimond cu glas conținut, tu ne întrebi dacă și noi putem rezista până diseară ?

— Tocmai.

— Fii liniștit, vom rezista !

— Da, mii de pipe !

— Dar tu ? întrebă Raimond.

— Și eu ; eram obosit de prea mult stat în picioare ; dar acum pot să stau jos, cu atât mai mult cu cât corabia merge atât de încet încât pot pune cârma la stabil.

— Atunci, vino aici, propuse Marius și lasă cârma, ca noaptea trecută.

— Uite, la asta nu mă gândisem. Ceeace dovedește că atunci când spiritul e absorbit de preocupări grave, pierde noțiunea chestiunilor mai mici.

Jan Bart, care amâna pentru noaptea comunicarea ideei care-i venise în minte, fiindcă, era prea departe de prietenii săi, nu se gândise la lucrul cel mai simplu, și anume să se ducă la dânșii, de vreme ce cârma nu avea nevoie de el.

Și strecurându-se îndărătul rouf-ului se așeză lângă ei.

Obrazul lui fin era mai slăbit de cât al camarazilor săi ; căci în ziua precedentă se obosise mai mult de cât ei, stând tot timpul în picioare la cârmă, pe când ei ședeau culcați.

— Iute ! zise Raimond. Spune-ne ideea.

Atunci, cu jămate glas, ca spre a evita pericolul, — de altminteri inexistent, — de a fi auzit de ceilalți, vorbi câteva minute cu camarzii săi.

Și încetul cu încetul chipurile lor se luminară, ochii străluceau, sângele li se urca în obraji și Zomba chiar își manifesta bucuria cu un râs surd, arătându-și cele două șiruri de dinți albi.

Și, până seara acea expresie de bucurie, de speranță, de triumf se menținu neschimbată.

Care putea fi acea idee ?

Nimic nu modifică în cursul acelei zile, situația respectivă a celor două părți adverse.

La amiazi și la șapte după amiazi cei patru asediați, chinuiți de foame, auziră din nou zgomotul pe care-l făceau banditii bând și mâncând

Dar, în ochii lor lucea o lumină, care părea că spune :

— Mâncați ! mâncați ! ne vom lua revanșa !

Și când înoptă, sosi și ora propice ideei lui Jan Bart.

Petrolul din felinarele atârnate de catargul cel mic se terminase și partea dinapoi a corăbiei era luminată numai de strălucirea difuză a stelelor și a lunei.

Un fel de ceață, — nu destul de deasă spre a masca luna și stelele, — se ridica din mare, atenuând lumina, astfel că pe corabie toate formele se confundau și, dela pupă rebelii nu puteau deosebi un grup de parâme de corpul unui cercetaș

Era Jan Bart care-și punea în practică ideea pe care o concepuse.

Își puse carabina în bandulieră, verifică încărcătura revolverului ; își scoase ghetele și se strecură încetișor în umbra bordajului până la partea dinapoi ; la tribord și la babord Marius și Raimond îl urmau, de o parte, iar Zomba de cealaltă.

Nu răsună nici o detunătură ceeace dovedea că marinarii nu observaseră nimic.

Și câteși patru, aplecându-se peste bordaj, cu mișcări lente, fără să facă cel mai mic zgomot se atârnară de frânghiile pe care le lăsaseră mai dinainte cu multe precauțiuni și care mergeau dealungul carenei până la suprafața mării.

Corabia nu mergea, era numai mișcată de briză și de curenții maritimi.

Sta ca și nemișcată în acelaș loc. Deci, niște buni înotători luând-o dealungul carenei puteau trece de la partea posterioară la cea anterioară fără să fie nevoiți să se forțeze ca să întreacă repeziciunea mersului.

Și câteși patru, intrând în apă, începură să înoate dealungul flancurilor goeletei până la roata de la pupă.

Aci, ridicându-se puțin deasupra valurilor se putură agăța de frânghiile, care sunt totdeauna întinse între bonpres și roată și se ridicară până la plasa de sub bonpres.

Rezimându-se pe încheeturile mâinilor și în coate trecură pe sub plasa aceea și lunecând ca niște șopârle puseră piciorul pe spațiul triunghiular care se află între castelul de la pupă și extremitatea navei. Între aceste două nu e decât un zid scund de trecut. Așa și făcură, fără zgomot.

Ingenuchiară, întinseră puștile și fiecare, ochind pe câte unul din marinarii cari ședeau lângă bariera de vele, cu fața întoarsă în direcția celor asediați, fură repede siguri de izbândă; și deodată, conform convenției, fără ezitări, nici milă deplasată, Raimond comandă:

— Foc !

Patru detunături răsunară, și patru oameni căzură, dintre cei opt, cari erau de rond.

Inainte ca ceilalți să-și fi putut da seama de cele ce se petreceau, Raimond repetă comanda :

— Foc !

Și nici unul din cei opt cari făceau de pază nu supraviețui !

Atunci, cei trei cercetași și negrul își puseră carabinele în bandulieră și cu securea într'o mână și browning-ul în cealaltă se repeziră la scara cea mare pe unde sperau să ajungă la cabina, unde dormeau ceilalți marinari.

Dar, spre marea lor mirare, găsiră capacul închis. Incercară în zadar să-l deschidă; era închis cu lacătul pe dinăuntru.

Și deacolo venea un zgomot enorm; fără îndoială oamenii echipajului, treziți brusc din somn, se întrebau ce se întâmplase și se mișcau în dezordine.

— Ce fac? întrebă Marius.

— Dar noi, ce facem? adăogă Jan Bart.

Raimond, după câteva secunde răspunse :

— Cel mai bun lucru e ca doi să rămână aci, iar doi să se ducă la scara posterioară pe unde ar putea eși și să-i împuște unul câte unul, afară numai dacă nu ies fără arme și cu mâinile ridicate.

— Am înțeles, zise Marius. Mă duc cu Jan Bart.

— Da, eu rămân cu Zomba.

Făcură cum spuseseră. Dar, pe când așteptau, fiecare, predarea rebelilor, un fum des eși prin ferestruele așezate deoparte și alta a ușei cabinei rouf-ului, ferestre care fuseseră sparte de gloanțele rebelilor, în prima noapte de luptă.

Cei trei cercetași cari se reuniseră repede la picioarele catargului cel mare, se întrebară cu îngrijorare:

— Ce s'a întâmplat ?

pe când noi puneam în execuție ideea lui Jan Bart, Will Penton a avut și el alta: să dea foc părții dinapoi a corăbiei ca să ne sperie și să ne facă să eșim.

După mine, trebue să-l fi aprins în așa mod încât să nu prezinte nici un pericol și să poată fi stins imediat ce noi am fi fost capturați și împușcați.

Era o simplă ipoteză, dar plauzibilă; și-apoi date fiind împrejurările, ipotezele nu contau de cât puțin: trebuiau să acționeze. Dar în ce mod?

Pe punte, nimic de făcut. Să pătrundă în interiorul corăbiei putea fi primejdios; fumul acela putea apoi să fi fost provocat de Will Penton spre a atrage pe cercetași și a-i împușca în întunerecul vreunui coridor.

Prudența le dicta deci să stea pe punte pe castelul de la pupă; puteau în orice caz s'ajungă foarte ușor până la cămară ca să găsească ceva de mâncare.

Marinarii nu puteau eși fără a se expune la gloanțele cercetașilor.

Fără îndoială în interiorul năvii, Will Penton care era foarte inteligent, trebue să fi înțeles situația și cele ce se întâmplaseră; căci timp de un sfert de oră nimeni nu se arătă.

Cercetașii, nedumeriți, așteptau.

In realitate, victoria nu servea la nimic atât timp cât rebelii nu erau toți împușcați sau scoși din luptă; dar situația era mai bună, de vreme ce nu mai riscau să moară de sete, sau de foame.

După zgomotele din interior se părea că marinarii trecuseră din partea dinapoi în partea dinainte a goeletei, probabil chiar în cabina căpitanului.

Zomba avu îndrăsneala de a se strecura în cămară cu revolverul în mână. Nu găsi pe nimeni; dar puse stăpânire pe o pâine mare neagră, care fusese făcută pe bord și care pentru cineva care nu mâncase de două zile constituia o hrană excelentă, — pe o șuncă, o sticlă de vin, o cană plină cu apă și le duse toate pe punte, unde așteptau, la pândă, cei trei cercetași.

Păstrându-și armele își satisfăcură, însfârșit, cerințele stomacului care'și cerea drepturile în cinda [illegible]

CAPITOLUL V

Focul

Timp de un sfert de oră, cercetași, deși mâncau, nu înretaseră de-a supraveghea goeleta.

Fumul, care eșea de pe scara rouf-ului devenea tot mai gros și zgomotele provonind din interior erau atât de confuze în cât nu știau la ce să le atribue.

Deodată, de pe scăricica aceea, în mijlocul norilor de fum, eșiră doi, patru, șase, zece oameni înspăimântați, urlând, cu ochii eșiți din orbite și, fără să ochiască, traseră mai multe focuri asupra celor patru inși adunați sub catargul cel mare.

Dar, nici un glonț nu nimeri. Totuși, cei zece oameni, carî păreau înebuniți de furie și de spaimă se precipitară spre pupă, trâgând la întâmplare și agitând securele deasupra capetelor.

In fața acelei cete de turbați cei patru abia avură timpul să se refugieze îndărătul barierei de vele. Acolo, îngenuchiați, ochiră și în două minute doborâră pe năvălitori.

Dar unul dintre aceștia se ridică repede, sări în șalupa cea mare și cu o repeziciune fantastică începu să dea lovituri puternice de secure în carenă.

— Dar e Will Penton! exclamă Jan Bart.

— Chiar el, mii de pipe!

— E nebun! observă Raimond.

— Să încercăm să-l prindem, zise Jan Bart.

Dar Zomba nu așteptase. Lăsându-și un moment carabina își făcuse vânt dincolo de vele, sări în șalupă, apucă de umeri pe Will Penton și'l răsturnă brusc.

Cei trei cercetași se repeziră și ei, fără carabine, dar în clipa în care Raimond striga lui Zomba, îngenuchiat pe corpul lui Penton, să se ridice, scena, care, până atunci, se desfășurase într'o semi-obscuritate fu viu luminată de o lumină neașteptată.

Câteși patru, ridicară brusc capul și văzură flăcări mari eșind de pe scăricica rouf-ului.

— De data asta, nu încape îndoială, mii și milioane de pipe! e foc la bord! strigă Marius.

Și Jan Bart observă :

— Focul îi gonea pe banditii ăștia din interiorul corăbiei.

— Iată, conchise Raimond de ce au năvălit pe punte. N'aveau altă alternativă de cât, sau să ardă de vii, sau să se asvârle asupra noastră și să puie stăpânire pe șalupe.

— Tocmai! continuă Marius și când Penton a văzut căzând pe toți tovarășii săi s'a repezit la șalupă ca s'o distrugă.

— Trebue să fi făcut o sforțare prodigioasă, căci era grav rănit, observă Jan Bart. Ca dovadă că a și murit.

Dar, în două minute, incendiul sporise înspăimântător. Rouf-ul dispărea sub fumul din care eșeau flăcări lungi.

— Ar trebui să vedem dacă nu putem stinge incendiul, zise Raimond.

— Cunosc bine corabia, afirmă Jan Bart, așteaptă, mă duc să văd.

— Dar, cum vrei să intri acolo? Toate deschizăturile sunt închise pe dinăuntru și singura scară deschisă e aceea prin care ies flăcările.

— De la începutul nopții marea a fost foarte calmă; trebuie să fie vreo ferestruie deschisă, voi trece printr'una din ele.

Sări peste bordaj și apucând o frânghie se lăsă dealungul năvii. Raimond și Marius îl văzură dispărând printr'o ferestruie.

Intreprinderea lui Jan Bart nu era lipsită de pericol; putea fi surprins de fum și sufocat și să nu mai poată eși pe fereastră. Camarazii săi avură toți aceeași idee.

— Trebuie să deschidem capacul scării de la proră! strigă Raimond.

Chemară pe Zomba.

Cu lovituri de secure sparseră capacul. Marius scotând din buzunar lampa electrică, se repezi pe scară. Raimond îl urmă, strigând lui Zomba :

Rămâi pe bord și încearcă să scobori șalupa cea mică.

Goeleta avea două bărci de serviciu și de salvare. Una, cea mare, fusese avariată de Penton și era inutilizabilă pentru un moment, cealaltă de și era intactă, fiind prea mică nu putea conține mai mult de trei oameni, fără să nu se scufunde.

Forța erculeană a lui Zomba ridică mica barcă și o făcu s'alunece la bord. Cu ajutorul unor frânghii, trecute printr'un scripete, legă barca, pregătind-o spre a o scobori la momentul oportun. In timpul sfertului de oră, întrebuințat de Zomba, cei trei cercetași se strecuraseră în interiorul goeletei, luminându-și calea cu lămpile electrice. Se întâlniră câteși trei sub scara de la proră, împinși defumul des care venea din fund.

— Corabia e pierdută, observă Jan Bart. Nu știu cum au făcut și cu ce scop, dar toată partea dinapoi a luat foc. Abia avem timp să luăm din cămară proviziile și să ne îmbarcăm. Se urcară pe punte. Flăcările care înconjurau roufu! erau mai înalte de cât catargul cel mic și marea era luminată până departe.

Pe când alergau spre Zomba, se auzi, în partea de la proră, o răpăială de detunături.

— Nenorocire ! strigă Marius. A luat foc lada cu muniții.

— Noroc că avem cartușiera plină.

— Noroc, mai ales, zise Jan Bart, că ai la tine portofoliul cu toate documentele noastre și cu scrisoarea de credit.

— O! nu m'am despărțit nici odată de el.

— Bună precauțiune.

— Destulă vorbă, haidem în cămară, zise Raimond.

Zomba auzise și se scoborî pe scăricica de lângă catargul cel mare, intrând în mijlocul fumului.

Strigă pe când dispărea:

— Voi trei rămâneți, eu arunc mâncare și apă.

Și aproape imediat cei trei tineri văzură căzându-le printre picioare o mulțime de obiecte eteroclite.

Cutii de conserve, pâini mari negre, sticle de şampanie, dintre care unele se şi sparseră; două şunci, o cutie cu carne afumată şi alte lucruri. Insfârşit Zomba apăru ţinând în braţe un butoiaş şi strigând :

— Apa dulce! apa dulce! Voi luaţi.

Cu o exclamaţie de bucurie, cei trei tineri apucară butoiaşul şi-l puseră jos. Cateşi patru se îndreptară apoi spre şalupă.

Dar, Jan Bart, strigă imediat :

— E în zadar. N'o să putem nici odată să stăm patru în ea, mai ales şi cu proviziile, coaja asta de nucă s'ar scufunda imediat.

— Atunci ? întrebă Marius.

— Ei bine, zise Raimond, vom construi şi o plută şi ne vom servi de amândouă.

— Ai dreptate! aprobă Jan Bart. La lucru !

In momentul acela catargul cel mic se prăbuşi cu un zgomot sinistru; toată partea dinapoi a corăbiei ardea. Dar, nu lipseau materiale pentru fabricarea unei plute. Verge, antene, scânduri, fragmente din catarg, toate fură întrebuinţate. Diferitele părţi fură legate între ele cu frânghii solide înodate strâns şi când fu gata, pluta improvizată fu scoborâtă pe mare, care din fericire, era calmă. Flacările luminau atât de puternic în cât nici o mişcare nu fu greşită. Jan Bart făcu pe Zomba să se scoboare pe plută şi cei trei tineri îi asvârliră apoi toate bucăţele de lemn pe care le găsiră în jur şi altele scoase de la bordaj cu lovituri de secure.

Catargul cel mare începând să se clatine, el fu repede doborît Vergele fură tăiate şi asvârlite lui Zomba. Şi după un sfert de oră de muncă febrilă se constată că pluta, care era destul de vastă ca să încapă pe ea cincizeci de persoane, era acoperită de fragmente pe care Zomba le adunase provizoriu, rămânând ca cei trei cercetaşi să termine lucrul.

— Acum proviziile, strigă Jan Bart.

Proviziile îndrămădite pe punte fură puse în barca ce fu scoborâtă împreună cu Jan Bart. Avea două lopeţi de care Jan Bart se servi spre a o dirija spre partea dinainte a corabiei unde era şi pluta.

Mica barcă fu legată de pluta pe care trecu Jan Bart pe

când Raimond și Marius se scoborau și ei cu ajutorul brațelor. Abia atunci își deteră seama de situație.

Din momentul din care eșiseră din ascunzătoarea lor spre a pune în practică ideea lui Jan Bart, făcuseră totul sub imperiul unei exaltări febrile, și actele lor, aproape reflexe, fuseseră provocate sub impulsiunea împrejurărilor.

Acum când nu mai aveau să se teamă de rebeli, acum când se găseau în fața teribilei realități a incendiului goeletei cu perspectiva a numeroase pericole și greutăți, primejdia mereu amenințătoare trezi în ei tot sângele rece. Jan Bart examină pluta.

— Nu ajunge numai asta. Ne trebuiesc pânze și lopeți ca s'o putem dirija.

Focul n'a ajuns de cât la jumătatea corăbiei. Mai trebuie cel puțin o jumătate de oră până să se scufunde. Avem timpul să ne urcăm și să luăm în liniște toate cele necesare.

— La naiba! strigă Marius. De ce nu ne-am gândit de la început?

Fiind prinsă de bonpres cu o frânghie lungă pluta nu putea fi luată de valuri. Cateși patru se urcară din nou pe punte și căutând în bariera de vele fabricată de rebeli, aleseră trei pânze în perfectă bună stare. Mai luară apoi o vergea, care trebuia să le servească de catarg, mai multe frânghii și câțiva drugi.

Jan Bart găsi printre altele și lopețile șalupei celei mari.

Toate aceste obiecte fură aruncate cu precauțiune pe plută.

Zomba încercă să intre în cămară ca să mai ia provizii, dar flăcările, care umpleau bucătăria, îl făcură să se dea înapoi. Nu mai rămânea altceva de făcut de cât să părăsească corabia și să se îmbarce pe plută.

Și se părea că providența veghia asupra lor, făcându-i să se grăbească, de oarece abia se desfăcu pluta de corabie și se depărtă împinsă de lopeți, și răsună o formidabilă detunătură.

Inaintea ochilor înspăimântați ai celor patru tineri, goeleta sări în aer și din mijlocul craterului țâșniră flăcări imense și resturi incandescente, care fură asvârlite la mare

— La naiba! zise Raimond, cu glas tremurător, am scăpat ușor!

Era pe bord o cantitate de petrol pentru bucătărie; probabil că flăcările îl cuprinseseră și aceasta era cauza exploziei! Două minute dacă întârziam, eram pierduți.

Și pentru nenorocita goeletă fu catastrofa definitivă. Ea fu înghițită într'o clipă de valuri și nu mai rămaseră pe apă de cât câteva epave fumegânde. Și, în locul flăcărilor imense, care luminau marea, nu mai rămase în noaptea imensă de cât licărirea stelelor.

Un nor mare ascundea luna. Acea trecere bruscă de la lumina intensă la întunerecul profund strânse inimile navigatorilor, care avură impresia dureroasă a nenorocirii lor.

Părea de necrezut că două zile în urmă putuseră râde și glumi voioși cu acel căpitan Garry, care acum nu mai exista, pe puntea acelei nâvi naufragiate sub ochii lor.

Acel șir de evenimente atât de tragice păreau ireale. Timp de mai multe minute, în picioare, în mijlocul plutei, ținându-se câteși trei de mână, cu gâtlejul strâns de emoție și corpul zguduit de un tremur nervos, cu lacrimile în colțul genelor, rămaseră ca împietriți, privind imensitatea ce se întindea înaintea lor și pe care nu se vedea altceva de cât licărirea stelelor.

CAPITOLUL VII

In voia vântului

La acea stare de împietruire urmă o prostrație și mai dureroasă.

Fără să-și dea seamă, căzură, istoviți, pe plută și plânseră, întinși unul lângă altul, pe când Zomba sta ceva mai departe.

Era un noroc că în ultimele patruzeci și opt de ore nu închiseseră ochii căci, din pricina oboselii și a disperării trecuse din starea de prostrație la somn, cu cea mai complectă incoscienţă.

Dormiră multe ore, legănați de mișcarea ritmică a valurilor.

Dar, fiind prea aproape de apă, pluta nu primea nici un

Mergea spre sud? spre nord? Ce importanța avea asta? Mergea la întâmplare, după vânt, după destinul celor trei tineri.

Și când răsări soarele, deșteptându-se, nici unul din ei nu putu spune dacă erau aproape sau departe de locul dezastrului.

Primul, care deschise ochii și se ridică în sus fu Marius.

Își frecă ochii, privi în jur, apoi spre marea imensă. Nimic altceva decât infinitul pustiu al cerului și al mării contopite la orizont în ceața trandafirie a dimineței. Marius, temperament entusiast, avea sufletul sensibil la frumusețea naturii și adesea uita orice preocupare gravă în fața unui frumos peisaj.

Primele lui cuvinte nu exprimară nici durere, nici speranță, ci admirație pentru spectacolul minunat ce se desfășura în fața sa.

— Mii de pipe, ce frumos! murmură. Și, cu entusiasm, strigă :

— Raimond, Jan Bart, sculați-vă și priviți puțin !

Romanul și genovezul, care aveau altă fire, crezură că prietenul lor zărise o navă.

Și abia după câteva clipe înțeleseră ce le arăta Marius spre orizont. Înțeleseră frumusețea gestului și lecția pe care le-o da și anume : că oricare ar fi nenorocirea, care l-a lovit, sau primejdia care-l amenință, omul, — dacă e demn de propriul lui destin, — nu trebue să lase să se stingă în el facultatea entuziasmului.

Ziua aceea radioasă, după noaptea sinistră era un simbol pe care-l înțeleseră acum cățești trei.

Se simțiră mai uniți ca oricând de o afecțiune pe care primejdiile comune o sporeau mereu și, privindu-se cu ochii plini de lacrimi se aruncară unul în brațele altuia.

In picioare, în cealaltă extremitate a plutei, Zomba îi privea cu o dragoste umilă și îl auziră murmurând :

— Buni cercetași, buni !

Și când emoția se risipi simțiră nevoia să se miște, să facă ceva pentru salvarea lor. Se puseră deci pe lucru și fabricară un catarg de care atârnară velele trebuincioase, iar la extremitatea plutei construiră o cârmă pe care o legară solid.

Vântul, suflând, umfla velele, Jan Bart se așează la cârmă, dar când voi să precizeze direcția fu mai greu. N'avea altă călăuză decât soarele. Dac'ar fi știut exact în ce punct se aflau ar fi putut, mergând spre est să presupuie că erau pe calea cea bună. Dar, în noaptea aceea grozavă, pluta fusese împinsă la întâmplare de vânt și de curenți.

Era imposibil să precizeze unde se aflau. Și ca și când destinul ar fi voit să le dea o nouă lecție de rezistență, soarele care pân'acum strălucise radios, dispăru îndărătul unei cețI din ce în ce mai dese, care se lăsă greoaie pe valurile oceanului. Vântul sufla mereu, dar nu puteau verifica dacă nu-și schimbase direcția.

Și în loc de a îndrepta pluta într'o direcție sigură, fură nevoiți să lase ca briza s'o împingă după capriciul ei.

Ce aveau să devie cei trei cercetași și Zomba în asemenea împrejurări? Era taina viitorului.

Citiți urmarea în fascicola No. 14

PLUTA RĂTĂCITĂ